HALKIN SESİ

28 EYLÜL 1976
250 Kuruş
76

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

Devlet Güvenlik Mahkemeleri Kalkmalıdır!
Tutuklanan İşçiler ve Sendikacılar Serbest Bırakılmalıdır!
İşten Çıkarılan Arkadaşlarımız Geri Alınmalıdır!
Ücretlerimiz Ödenmelidir!
İşçi Sınıfı Üzerindeki Bütün Baskılara Son!

REVİZYONİST İHANETİ YIKALIM!

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİ ELİNE ALMALI!

BULGARİSTAN'A DUR DEMENİN ZAMANI GELDİ

Bulgaristan'la yapılan göç anlaşmasına göre 1970 yılında Türkiye'ye geldim. Bulgaristan'da bulunan 4 oğlum ve aileleri pasaportlarını almışlardı. Türkiye'de evrakları ancak tamamlanabildi ve Bulgaristan'a gönderildi. Bu defa haber aldım ki, Bulgar resmi makamları, sizin geçmişinizde Bulgarlık karışımı var diye, bu göçe mani oluyorlar. Hatta bütün aile efradının adlarını zorla Bulgar adıyla değiştiriyorlarmış. Bu değiştirme esnasında benim adımı dahi değiştirmişler. 3 oğlum adları değişmesin diye kaçak yaşamaya çalışıyorlar. Bugün yarın yakalanacakları muhakkaktır. Bilhassa bizim hükümetimiz Yunanistan problemi ile uğraşırken, Türkler bu arada bizi tehdit bile edemez., deyip akla gelmedik eziyetler yapıyorlar. Bulgaristan Anayasası, Türkler ve Bulgarlar için çok iyi idi. Gorgi Dimitrov ölünce, Anayasa ve kanunlar bir tarafa bırakıldı, keyff bir zulüm devri başladı. Türk okulları kapandı, camiler yalnız ihtiyarlara müsaade ediliyor. Türklerin dilediği isimle bile yaşama hakları yok edildi.

1968 göç anlaşması parçalanmış aileler için yapılmıştı. 85 yaşında olan ben ve eşim Türkiye'deyiz. 4 oğlum ve aile efradı orada kaldı. Turist olarak dahi Türkiye'ye gelme hakları yok. Bütün her şeyimizle biz Türküz. Mademki bizde Bulgar karışıklığı varmış, beni ve eşimi niçin Türkiye'ye yolladılar. Mesele karışıklık değil, oğullarım sanatkar ve en ağır işleri yapıyorlar. Mesele basit bir ekonomi meselesi. Ama şöyle böyle deyip insanların bedbaht olması çok ayıp bir tutum olsa gerek. Zalimlerin idareleri tarih boyunca hüsrana uğramıştır. Bu idarenin de hüsrana uğrayacağına dinim gibi inanıyorum. Ama o zamana kadar nice insanlar dayaktan ölecek, sürgünlerde çile dolduracak. İnsanlık öldü mü? Bu zulme dur diyecek bir kuvvet yok mu? Benim canımı Allahım bu mübarek topraklarda alacak. Ne olur ölmeden yavrularımızı yanımızda görsek.

Süleyman Makakoğlu
(Hürriyet, 16 Eylül 1976)

TOPRAK AĞALARI BERİTANLILARI SEFALETE MAHKUM EDİYOR

Bazı toprak ağaları Beritanlı göçebe aşireti için istimlak edilmesi düşünülen toprakları almak üzere faaliyete geçtiler. Bunun üzerine istimlak çalışmalarını sürdüren Toprak İskan Genel Müdürlüğüne mensup heyet işi yarım bırakarak Ankara'ya döndü. Toprak ağaları bu toprakları ucuza kapatarak topraklarını genişletmeyi düşünüyorlar. Bunun için, Beritanlıların bu topraklar üzerinde yerleşmesine karşı güçlerini birleştiriyorlar.

Daha önce de Urfa'da uygulanan sözde toprak reformu ile Beritanlılara toprak verileceğini söylemişlerdi. Ondan birşey çıkmadı. Şimdi Diyarbakır'da da aynı şeyi yapmaya çalışıyorlar Onların istediği Beritanlıların sefalet ve acı içinde yaşamalarıdır.

Diyarbakır'dan Bir Devrimci

ODTÜ'DE BİR AVUÇ İGD'Lİ YALNIZ KALDI

Sosyal-emperyalizmin beşinci kolu İGD (İlerici Gençler Derneği). Ankara'da özellikle ODTÜ'de bir örgütlenme çabası içinde. Yalan ve küfür dolu yazılar yazarak, güç toplamaya çalışıyorlar. Son işçi eylemleri sırasında da aynı yola başvurdular ama bu çabaları geri tepti.

İşçilerin eyleme geçmesinin ertesi günü, sabahleyin öğrenciler İdari İlimler Fakültesi önünde toplanmaya başladılar. Toplam 15-20 kişiden ibaret olan İGD'liler ve TSİP'liler diğer öğrencilerden ayrı bir yerde, basamaklarda durup kendi marşlarını söyleyerek DİSK'in bildirisini dağıtmaya başladılar. İşçi mücadelesini DİSK'in yönettiği yalanını söylüyorlar ya. ODTÜ'de de MC'ye ve DGM'ye karşı mücadeleyi kendileri yönlendiriyormuş havasını vermeye çalışıyorlardı. Fakat 15-20 kişinin "ekmek, gül, vs." diye bitirdikleri marşı sona erince, 8000 öğrenci hep bir ağızdan başladı: "Gündoğdu hep uyandık, siperlere dayandık. Bağımsızlık uğruna da al kanlara boyandık". Daha sonra, hep bir ağızdan devrimci türkü ve marşlar söylendi. İGD'lilerin ve TSİP'lilerin gençliğin mücadelesini nasıl engelledikleri anlatıldı. ODTÜ öğrencileri bunlara karşı mücadeleye çağrıldı. "Genç Sosyalist" imzalı bildiriyi dağıtmaya çalışan TSİP'liler başarıya ulaşamadılar. Bildiride öğrenciler, gençlik derneklerinin yapacağı mitinge katılmamaya çağrılıyordu. Bu olay öğrenci kitlesinin revizyonistlere karşı öfkesini daha da arttırdı.

Saat 9:30'da oybirliğiyle bir günlük boykot kararı alan öğrenciler, Ankara-Eskişehir yolunu kesmek için yürüyüşe geçtiler. Büsbütün telaşa kapılan İGD'liler, "tartışma açılsın" diye slogan attılar. İki yanlarından sel gibi akan binlerce kişiyi engellemeye çalıştılar. Binlerce kişi "Bağımsız Türkiye" diye bağırırken meydanın ortasındaki bir avuç İGD'li "Yaşasın DİSK" diye bağırıyordu.

ODTÜ öğrencileri yolu bir süre kapalı tuttular. Sonra düzenli bir şekilde geri döndüler. Rektörlüğün önünde konuşma yapan iki genç, revizyonistlerin gençlik mücadelesini kendi tahakkümleri altına almaya çalıştıklarını söyledi. Bunların Filistin halkının mücadelesini de arkadan hançerlediklerini anlattı.

ODTÜ'den Bir Devrimci

DEVRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ TARAFTARLARI HOTZOTÇULUĞA SON VERMELİDİR

Orta Doğu Teknik Üniversitesi 31 Ağustos günü öğrenime açıldı. Devrimci Gençlik dergisinin siyasetini savunan arkadaşlar daha ilk günden başlayarak, kitleyi hor gören ve diğer görüşler üzerinde baskı ve tehdit yoluyla hegemonya kurmaya çalışan tavırlarını ortaya koydular. İlk günkü forumda yazın gençlik kitlesinden kopuk ve tepeden inme bir şekilde kurdukları federosyonu meşrulaştırma çabası içinde herkese tehditler savurdular. Onlar kendi siyasetlerini toparlamak için kurdukları bu federasyona karşı çıkacak olan herkesi önceden faşist ve revizyonist ilan ettiler. Böylece federasyonun bu tekkeci ve tepeden inme durumuna karşı yükselecek muhalefeti önceden engellemeye çalıştılar.

ADMM-YO'da öldürülen Mehmet Emin Ece için toplanan forumda kitlenin isteksiz ve gevşek tavır alması üzerine hotzot ve tehdit yolunu tuttular. Kitlenin mücadele azmini geliştirecek bir çalışmaya girişecek yerde "Yarın siz de öleceksiniz. kimse gelmeyecek" diye tehdit etme ve karamsarlık yayma yolunu tuttular.

Onların bu hotzotçu tavırları, ODTÜ'de revizyonistlerin kendilerini demokrasi havarisi olarak tanıtabilmelerine yol açmaktadır. Revizyonistler, böylece kendi sosyal-faşist yüzlerini gizleyebilmektedirler.

Devrimci Gençlik Dergisinin siyasetini savunanlar, okulda AYÖD, ODTÜ-DER ve DGDF dışında imzalı afiş asılmasını ve bildiri dağıtılmasını yasaklamaya kalkmışlardır. İstanbul Yurtsever Gençlik Derneği'nin afişlerini zorla indirmeye çalışmışlardır. Bu olayda çıkan kavgayı revizyonistlerin uzaktan gülerek izlemeleri onlara ders olmalıdır.

ODTÜ'den Bir Devrimci

BÜTÜN GAZİLİ ÖĞRENCİLERE ÇAĞRI

Okulumuz Gazi Eğitim Enstitüsü geçen yıldan beri faşist işgal altındadır. Şanlı bir devrimci geçmişi olan okulun öğrencileri nasıl oldu da böyle bir duruma düştü. Kısaca buna bakalım:

Okulumuzun faşistler tarafından işgal edilmesinde esas sorumlu olanlar bir avuç faşist ve onların etkisinde kalan maceracılardır. Elbette faşistler gerek gençlik mücadelesinde, gerekse öğretmen mücadelesinde önemli bir kale olan Gazi'yi ele geçirmek isteyeceklerdir. Bunu geçmişte de istiyorlardı. Ama geçen seneye kadar Gazili devrimciler ve yurtseverler buna izin vermediler. Faşistlerin okulumuzu işgal edebilmesi ancak revizyonistlerin ihaneti ve maceracıların sorumsuzluğu sonunda gerçekleşti. Bunu anlayabilmek için GAZİ-DER yönetimindeki revizyonistlerin ve maceracıların yaptıklarına bir bakalım:

Geçen öğrenim yılı başında faşistler okulumuzun ana binasını işgal ettiler. Ancak diğer bölümlerde etkin olan devrimciler, bütün öğrenci kitlesinden tecrit olan faşistlere karşı birleşerek, bu işgali kırabilirlerdi. Ancak GAZİ-DER yönetimi okulu terketmek kararını aldı. Bu karar yanlıştı. Okulun terkedilmesiyle, faşistler bütün okula hakim oldular. Okulu terketmeyip derslere giren çok sayıda kişi faşistlere terkedildi. Bu durum faşistleri bütün Beşevler bölgesinde de güçlendirdi.

İkincisi, okulun dışında yürütülen mücadele güçleri toparlamaya ve geniş kitleyi harekete geçirmeye yönelmedi. Tersine, GAZİ-DER yöneticileri bilinçli olarak güçleri dağıtma siyaseti izledi. Okul dışında yürütülen mücadele zaten güçsüzken, bir de "İsteyen memleketine gitsin, biz sizi boykottan mektupla haberdar ederiz" denilince, bütün güçler dağıldı ve faşist işgal bugüne kadar devam etti. Bunun sonucunda da öğrenci kitlesinin de güveni sarsıldı.

Bugün Gazi'deki faşist işgalin kırılabileceğine inanıyoruz. Yeter ki, bu mesele de doğru bir siyaset izleyelim. Bu konuda bütün öğrenci kitlesinin kararlı olduğuna inanıyoruz. Öyleyse faşist işgali kırmak için;

Birincisi; okula gitmeme, okul dışından mücadeleyi yürütme fikrini kafalardan söküp atmalıyız. Bunun bir çözüm olmadığını bizzat yaşadık. Okulumuza gitmeli, okulumuzda mücadele etmeliyiz. Faşist işgal ancak bu şekilde kırılabilir.

İkincisi; mücadeleyi sadece kadrolarla yürütme anlayışını yıkmalıyız. Bu anlayış devrimcileri kitlelerden koparmakta ve kadroları maceracılığa sürüklemektedir. Maceracılık bir çözüm olamaz. Biz, bir avuç faşisti azami ölçüde tecrit eden, onlar dışında en geniş kitleyle birleşen bir politika yürütmeliyiz.

Üçüncüsü; aceleci ve maceracı mücadele anlayışını terketmeliyiz. Sabırlı ve güç toplamaya hizmet eden bir mücadele yürütmeliyiz. Faşist işgalin hemen yıkılabileceği hayallerine kapılmayalım, faşistleri adım adım gerileten bir mücadele yürütelim.

Doğru bir siyasete sahip olduktan ve kararlı olduktan sonra faşist işgali ergeç yıkacağız. Gazi, devrimci geçmişine yaraşır bir hale gelecektir. Yeni bir mücadele döneminin başlayacağı şu günlerde toparlanalım, örgütlenelim ve gençlik mücadelesindeki yerimizi alalım. Gazi'de mücadele eden devrimci ve yurtsever gruplar bu siyaset doğrultusunda mücadelede birleşmişlerdir. Bütün gençlik ve halkımız bizimledir. Gazi bizimdir, O'na sahip çıkalım.

Cevher Ürek - Gazi Eğ. Ens. Öğrencisi

HALKIN SESİ. / HAFTALIK SİYASİ DERGİ. / SAHİBİ : Hüseyin Karanlık. / SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ : Kemal Doğan /
YÖNETİM YERİ : Yeniçeriler cad. Çağlar Han, 45/2, Çemberlitaş-İstanbul. /YAZIŞMA VE ABONE ADRESİ : PK 1103 Karaköy-İstanbul /
BASKI : Daily News Web Offset. / ABONE ŞARTLARI : Yurtiçi yıllık 125 TL. altı aylık 65 TL. Yurtdışı yıllık 200 TL. altı aylık 100 TL
İLAN ŞARTLARI : Santimi 30 TL. / YAYIN İLANLARI : 100 TL. / GENEL DAĞITIM : Tür-da / EGE DAĞITIM : Orhan Özşişman
ANKARA DAĞITIM : Fikri Nigiş

İşçi Sınıfı Mücadelenin Önderliğini Kendi Ellerine Almalı !

"Genel Yas" ilan eden DİSK'in başındaki Mehmet Ertürk-Aydın Meriç kliğinin "sessiz matem yürüyüşleri ve mitinglerle" birlikte, şimdi de Başbakanlığın kapısında ağlama ve yalvarma törenleri düzenlemelerini bekliyoruz. Bu revizyonist kliğin İGD'li tayfaları ile beraber dökeceği gözyaşları, ola ki seller halinde gelsin ve hükümeti de yer ile yeksan etsin!

EN TEHLİKELİ GREV KIRICILARI VE BOZGUNCULAR REVİZYONİSTLERDİR

Dünyanın hiç bir yerinde böyle bir maskaralık görülmemiştir. Revizyonistler, işçi sınıfının elini-kolunu bağlamak ve mücadelesini engellemek için eşi görülmemiş soytarılıklar icat ettiler. Şartların birçok bakımdan elverişli olduğu bir ortamda, işçi sınıfının birikimini yok etmek ve mücadelesini ezdirmek için ellerinden geleni yaptılar. Geniş işçi yığınlarının mücadeleye istekli ve kararlı olduklarını olaylar gösterdi. Türk-İş'e bağlı birçok sendikanın tabanındaki işçiler ve hatta bazı sendikacılar da mücadeleyi destekliyor ve adım adım eyleme geçiyorlardı. Geniş halk yığınları ve demokratik çevreler işçi mücadelesine sempatiyle bakıyor ve işçi sınıfının yanında yer alıyordu. Hakim sınıflar içindeki çelişmeler, özellikle DGM konusunda oldukça keskin bir noktaya varmıştı. Bütün bu elverişli şartlarda DİSK yönetimini avucunda oynatan revizyonist Ertürk-Meriç kliği, işçi sınıfı saflarına var gücüyle tereddüt ve korku yaymaya çalıştı. İşçilerin devrimcilerle ve halk yığınlarıyla birleşmesini ve güçlenmesini engellemeye çabaladı. En sonunda da, mücadeleyi bastırmak için işçilere baskı yaptı. Bütün bunlar işçi sınıfı için en tehlikeli bozguncu ve hainlerin revizyonistler olduğunu bir kere daha göstermektedir.

Revizyonistler, her şeyden önce mücadelenin haklılığı ve meşruluğu konusunda şüphe yayarak, daha başından kararsızlığı hakim kıldılar. Onlar, Demireller ve Türkeşlerle beraber direnişin kanunsuz olduğu kanısını yaratmak için her yola başvurdular. Hatta revizyonistler bu konuda Demirel-Türkeşlerden daha da etkili oldular. Çünkü bu inançlarını sinsi bir şekilde ve sanki işçilerin dostuymuş gibi yaydılar. Mücadelenin sorumluluğundan kaçmak ve bu kaçışı bütün Türkiye'nin duyacağı bir şekilde gürültüyle ilan etmek ne demektir? Revizyonistler iki cepheye de sesleniyorlardı. MC hükümetine ve patronlara göz kırparak mücadelenin yenilgisi için çalıştıklarını duyuruyorlardı. İşçi sınıfına ise, yapılan işin kanunsuz olduğunu ve eyleme katılanların başının belaya gireceğini söylüyor ve sinsi bir tehdit yöneltiyorlardı. Ayrıca, bütün halkta işçi sınıfı mücadelesinin haksız ve kanunsuz olduğu şeklinde bir kanı yaratmayı ve halkın desteğini önlemeyi amaçlıyorlardı. Bir mücadelenin başarıya ulaşmasını isteyenler onun haksız olduğu inancını yayarlar mı? Bunu yapanlar hükümetin baskı ve zulmünü haklı çıkarmak isteyenlerdir. Nitekim hükümet ve patronlar, DİSK yönetiminin bu tutumundan sonuna kadar yararlandı.

REVİZYONİSTLERİN MESELESİ İŞÇİ SINIFININ ATILIMINI DİZGİNLEMEK VE MÜCADELEYİ EZDİRTMEKTİR

Revizyonistler, ikinci olarak, işçi sınıfını dehşete ve korkuya düşürmeye çalıştılar. Mücadele başlar başlamaz, kanlı diktatörlük hazırlıkları yapıldığı, işçi mücadelesi devam ederse, sıkıyönetim geleceği dedikodularını yaymaya giriştiler. Onların meselesi, başlayan mücadeleyi kararlı bir şekilde devam ettirmek, tereddütleri ve güçlükleri yenmek değildir. Tam tersine, onların meselesi korku ve dehşet yaymak, güçlükleri arttırmak ve mücadeleyi ezdirmektir. İşçi sınıfının mücadelesinin karşısına yalnız polis ve jandarma çıkmıyor. Bir de sosyal-emperyalistlerin ve patronların ajanları olan revizyonistler var.

DİSK yönetimi, mücadeleyi maddi yönden desteklemeyeceğini ilan etti. Bu sözün türkçesi "mücadele etmeyin" demek değil midir? İşçi sınıfının alın terinden kesilen milyonlar mücadele için değil de, ne için harcanacaktır? Üç-beş revizyonist yiyicinin han hamam sahibi olması ve altına otomobil çekmesi için mi toplanıyor o aidatlar? Yoksa Rus sosyal-emperyalizminin reklamını yapan yayınları ve İGD'li sosyal-faşist zorbaları beslemek için mi?

Revizyonist Ertürk-Meriç kliği, mücadeleyi sürekli olarak sınırlamaya, işçilerin atılımını köreltmeye çalıştı. İşçilerin ayaklarını yere basarak yürümelerine bile karşı çıktı. İşçi sınıfının ağzını ve gözünü bağlayıp ayaklarını zincire vurarak, otobüslere doldurup konserve halinde caddelerden geçirmeye kalktılar. MC hükümetinin isteği de bu değil midir? Devlet Güvenlik Mahkemeleri de bunun için kurulmuyor mu? Hakim sınıfların bütün meselesi, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün halkı susturmak ve mücadeleyi önlemek değil midir?

SOSYAL-EMPERYALİZMİN DİSK İÇİNDEKİ BEŞİNCİ KOLUNU KIRMAK İÇİN BİRLEŞELİM !

Bütün bunların baş sorumlusu, DİSK yönetimini elinde oynatan Mehmet Ertürk-Aydın Meriç kliğidir. DİSK'in yiğit işçileri eninde sonunda onları devirecektir. Bu revizyonist klikle aynı sorumluluğu paylaşanlar uyanmalı ve ellerini onlardan çekmelidir. Özellikle, sosyal-demokrat sendikacılar ve DİSK içindeki bütün yurtsever sendikacılar uyanmalıdır. Revizyonist Ertürk-Meriç kliği, yalnız işçi sınıfı hainleri olmakla kalmıyorlar, emekçi halka düşmanlık yapan herkes gibi milli bağımsızlığımıza da ihanet ediyorlar. Ertürk-Meriç kliği, aynı zamanda Rus sosyal-emperyalizminin DİSK içindeki beşinci koludur. Bu klik, sosyal-emperyalizmin değirmenine işçi sınıfının ve DİSK'in sırtında su taşıtıyor. Buna işçi sınıfı ve yurtsever sendikacılar izin vermeyecektir. Rus sosyal-emperyalistlerinin DİSK içindeki beşinci kolunu kırmak için en geniş birlik sağlanmalıdır.

Hiç bir mücadele, tereddüt ve korku yayarak, mücadele eden kitlelerin atılımını köreltererek başarıya ulaştırılamaz. Mücadelede kararsızlık, yenilgi demektir. Her mücadeleye şartlar doğru bir şekilde hesaplanarak başlanır ve mücadeleye giriştikten sonra artık kararsızlığa yer olamaz. Revizyonist klik, işçi sınıfının mücadelesini önleyemeyeceğini görünce, bu mücadeleyi hükümete ezdirme yolunu seçti. Çünkü işçi mücadelesinin gelişmesi, revizyonizmin çanına da ot tıkayacaktır.

İşçi sınıfımız, giriştiği mücadelede önemli dersler kazandı. Her şeyden önce revizyonist ihaneti gördü. Revizyonist Mehmet Ertürk-Aydın Meriç kliğinin sosyalizm maskesi düştü ve işçi düşmanı gerçek yüzü ortaya çıktı. Revizyonizmi altetmek görevini kavrayan işçi sınıfı devrimcilerinin safları güçlendi. Eyleme bir kere giriştikten sonra, kararlı ve çetin bir şekilde mücadele etmenin, güçlüklerin üzerine gitmenin zorunluğu olduğu bir kere daha görüldü. Unutmayalım ki, işçi sınıfı bugüne kadar hiç bir hakkını, fedakar ve zorlu bir mücadeleye girişmeksizin kazanmamıştır. Hakim sınıflar, işçi sınıfına ve halka demokrasi ve özgürlük bağışlamaz. Haklar, her zaman söke söke alındı. Emekçi yığınlar, demokrasi, bağımsızlık ve özgürlük yolunda ilerlerken, her adımlarını zorbalığa göğüs gererek, zorlu mücadeleler vererek attılar.

BASKILARI ALTETMENİN TEK YOLU TOPARLANMAK, ÖNDERLİĞİ ELE ALMAK VE MÜCADELE ETMEKTİR

Bugün mücadele belli ölçülerde duralamıştır, fakat devam etmektedir. Ne revizyonistlerin, ne de MC iktidarının işçi sınıfının mücadelesini söndüremeyeceğini önümüzdeki günler gösterecektir. İşçi sınıfı, emekçi halka güvenmeyen, faşizmin tırmandığı şeklinde ki revizyonist teoriyi piyasaya süren her türden oportünizme esaslı bir darbe indirmiştir ve indirmeye devam edecektir.

Günümüzün meselesi ve görevi nedir? Son mücadele, önderliği bizzat işçi sınıfının eline almasının önemini bir daha ortaya koydu. Her fabrikadaki, her iş yerindeki işçiler, revizyonist ve faşist ağaları ellerinin tersiyle kenara itmeli ve kendi içinden devrimci bir önderlik yaratmalıdır. Mücadelemizi ancak güvendiğimiz, inandığımız, sınıfımıza bağlı ve devrimci arkadaşlarımız doğru bir yönde gelişti rebilir. Ancak bütün işçilerin söz ve karar sahibi olduğu bir önderlik, sınıfımızın davasına bağlı kalır ve bizi dolambaçlı olan müeadele yolunda ilerletebilir. Ancak proletaryanın devrimci ideolojisini, yani Marksizmi kendine rehber edinen bir önderlik, yolumuzu aydınlatabilir. Bunu gerçekleştirmek, bütün işçi sınıfını tek ve birleşik bir ordu haline getirmek en temel meselemizdir.

İşçi sınıfının devrimci bir önderlik olmadan "büyük zaferler" kazanacağı şeklindeki kendiliğindenci ve maceracı görüşleri de yıkmalıyız. Proletaryanın siyasi bakımdan örgütsüz olduğu şartlarda gelişen kendiliğinden mücadelenin karşısına "demokratik halk iktidarı" şiarıyla çıkan Halkın Kurtuluşu, kolay devrim hayalini yaymaktan ve başıbozukluğu desteklemekten başka bir şey yapmıyor. DİSK yönetimine güvenen ve mücadelenin devam etmesi için ona bel bağlayan, proletaryanın devrimci önderliğini reddeden bu görüşler de devrimci saflardan temizlenmelidir.

Toparlanmalı, mücadelenin yönetimini ele almalı ve mücadeleye devam etmeliyiz. Revizyonist ihanetin güçlendirdiği baskıların göğüslenmesi, tutuklanan arkadaşlarımızın serbest bırakılması, işten çıkarılan işçilerin geri alınması ve ücretlerimizin ödenmesi ancak mücadeleyle başarılabilir. Unutmayalım ki, baskıya boyun eğenler, daha ağır baskılarla karşılaşabilirler. Baskıları altetmenin tek yolu, sınıf dayanışmasını güçlendirmek, bütün halkın desteğini almak, revizyonist ve faşist hainleri yolumuzdan temizlemek ve kararlı olarak mücadele etmektir.

Türk-İş, DİSK ve bağımsız sendikaların tabanındaki bütün işçi sınıfının eylem birliği ve dayanışmasını gerçekleştirelim !

Her fabrikada, her işyerinde işçi sınıfının devrimci önderliğini yaratmak için mücadele edelim !

Devrimci işçiler mücadelenin en ön safına !

Kahrolsun işçi sınıfının ve milli bağımsızlığın düşmanları !

MUHABİRİMİZ ÇEŞİTLİ FABRİKALARDAN İŞÇİLERLE KONUŞTU :

"MC'ye, DGM'lere ve İŞTEN ATILMALARA KARŞI MÜCADELE İÇİN TOPARLANALIM"

Muhabirlerimiz, işçi eyleminin son durumu hakkında İstanbul'da çeşitli fabrikaların işçileriyle konuştu. Muhabirlerimizin verdikleri bilgiler ve işçilerin anlattıkları geçen haftaki durumu yansıtmaktadır.

Elektro-Metal :
"İŞTEN ATILANLARIN GERİ ALINMASI İÇİN DİRENİŞ"

Direniş sürerken 20 Eylül Pazartesi günü Elektro-Metal'in beş temsilcisi karakola çekildiler. Bunun üzerine işçiler Alibeyköy meydanına kadar bir yürüyüş yapmak istediler. Demir Döküm temsilcilerine gelerek, "Birlikte yürüyelim, bu baskılar bugün bize ise, yarın da size gelecektir " dediler. Fakat sonradan temsilciler serbest bırakıldı ve yürüyüş yapılmadı.

Direniş sırasında ustabaşılar ve patron adamları direnişi kırmak için çok çalıştılar fakat başarılı olamadılar. Ama işçi direnişi DİSK 'in başına çöreklenen bir avuçluk Rus uşağı sendika ağası tarafından kırıldı. Bundan cesaret alan patron temsilciler dahil 16 işçinin işine son verdi . İşçilere, "Bu arkadaşlarınızı atıyorum, işbaşı yapın" dedi. İşçilerin çoğu işbaşı yapmadılar . Şimdi tekrar direnişe geçerek atılan arkadaşlarının geri alınması için çalışıyorlar.

Türk-İş'e Bağlı Boyasan :
"DİRENİŞİ TEKRAR BAŞLATMALIYIZ"

"Biz Türk-Iş'e bağlı Teksif üyesiyiz. Bir yıldır grevdeyiz. Genel grevi gönülden istiyoruz . Biz Demir Döküm ve Sungurlar gibi büyük fabrikaların harekete geçmesini bekliyorduk. Bütün işçileri ve bütün halkı harekete geçirecek geniş bir kitle hareketi yaratılmalıydı. Direnişi durdurmak yanlıştır. Biz tekrar başlayacağını düşünüyorduk. Direniş tekrar başlatılmalıdır. Boyun eğersek baskılar daha da artacaktır. Daha güçlü bir şekilde direnmezsek, bunlar bizim tümümüzü atmaya çalışacaklardır. Fabrikalardaki bütün ilerici ve mücadeleci işçileri işten atacaklardır. Direnişleri, grevleri kaldırmaya çalışacaklardır. Direnişi tekrar başlatmak için örgütlenmeli ve harekete geçmeliyiz."

Türk-İş'e Bağlı Adela İşçileri :
"BU DİSK - TÜRK-İŞ MESELESİ DEĞİL"

"21 Eylül Salı günü DİSK'in bir yürüyüş ve miting yapacağını duyduk. Bu yürüyüşe biz de katılmaya karar verdik. Yürüyüşten sonra da direnişe devam edecektik. Hepimiz sevinç ve heyecanla o anın gelmesini bekliyorduk. Bu DİSK - Türk-İş meselesi değildir. Bu bütün işçilerin meselesidir. Direnişin kaldırılmasına çok üzüldük . Bir çalışma, yürüyüş, miting olsaydı Türk-İş'e bağlı birçok yer katılacaktı. Direniş tekrar başlatılmalıdır. "

Demir Döküm: (21 Eylül Salı)
"KENDİ MÜCADELEMİZİ KENDİMİZ YAPACAĞIZ"

İşbaşı yapılacağı açıklanmış. Temsilciler işverenle görüşmeye gitmişler. Bütün işçiler fabrikanın önündeki meydanda temsilcilerin çıkmasını bekliyorlar. Bir cenaze topluluğu havası var. Herkes kederli ve sinirli. Bazıları sendikaya küfür ediyor. "Anasını avradını... herifleri ulan. buradan dönülür mü be". "Madem tapası sıkmıyor, yola çıkmasın arkadaş". "Kime soruldu arkadaş, neden bırakılıyor?"

Bir gruba yanaştık. Sorduk :

— Neden bırakılıyormuş, açıklama yapmadılar mı?

— Yapmadılar, hiç bir şey sormadılar.

— Ne yapmak lazım, şimdi ne yapacağız?

— Yapacak bir şey yok. Ne yapabiliriz ki?

— Direnişi sürdürmek lazım. Daha kararlı bir mücadeleye atılmak lazım. Baskıları önlemek için mücadeleyi arttırmak tek çare değil mi?

— Yahu arkadaş, adam bize baskılar artıyor daha çok mücadele edelim demiyor ki. Neymiş genel merkez basılmış. Basılsın ne olacak. Sendika da basılır, adam da tutuklanır.

Aralarından bir işçi:

— Peki mücadeleyi biz sürdüremez miyiz ?

— Hani gücümüz var mı? Adamlar çıkmış işçinin karşısına işbaşı yapacaksın diyor. Diğer fabrikalar başlamış. Hani var mı gücümüz? Var mı gücümüz var mı? (Yüksek sesle bağırmaya başladı)

— Genel grevi onlar mı yapıyor, gücümüz var tabii.

Başka bir işçi:

— Bunların elinde kaldığımız sürece güç süzüz.

— Ne yapalım?

— Biz mücadelemizi sürdüreceğiz. Kendi mücadelemizi kendimiz yapacağız. Başkası benim mücadelemi yürütür mü?

Yanımızdan geçen birisi söylenerek yürüyor. "Yastı, matemdi diye mücadeleyi cenaze marşına çevirdiler. Cenaze marşına çevirdiler..."

Sungurlardan Bir İşçi :
"BASKILARI GÖĞÜSLEMEYE HAZIRDIK, DİRENİŞİ SENDİKACILAR ZORLA BASTIRDI"

"Dün saat 2'de (21 Eylül Salı) işbaşı yapın dediler. Hiç birimiz ne olduğunu anlayamadık. Biz daha büyük mücadelelere hazırlanıyorduk. Moralimiz çok iyiydi. 'Yas' lafıyla herkes alay ediyordu. Bunun yanlış bir şey olduğunu anlıyorduk. İşçi arkadaşların çoğuyla bunu konuştum. Bazıları bunun Kıbrıs'a çıkartma yaparken 'barış harekâtı' denmesi gibi bir politika meselesi olduğunu düşünüyordu. Ama herkes yasa, yani sessizliğe karşıydı. Arkadaşlar devrimci marşlar söylemek, sloganlar atmak istiyorlardı. Buna sürekli mani olmaya çalıştılar.

"Arabayla yapılan yürüyüşten bizim işçilerin haberi yoktu. Bunu kimseye söylememişler. Sadece birkaç kişi duymuş. Arkadaşlar buna çok kızdılar. Bu çok tartışma ve eleştiriye sebep oldu. Buna karşı şöyle diyorlardı: 'Bu sadece bir çelenk koyma merasimiydi. Fazla insana gerek yoktu. Esas yürüyüş ve miting Salı günü olacak".

"Biz yürüseydik içimize herkesi alacaktık. Çalışan fabrikaları da yürüyüşe katmayı planlıyorduk. O gün herkes yürüyüşe hazırlanıyordu . Sonradan öğrendiğime göre, yürüyüşün olmayacağını, Pazartesi günü akşam saat 5'te temsilcilere söylemişler. Fakat, 'bunu işçilere açıklamayın' demişler.

"İşbaşı yapın deyince herkeste bir telaş ve şaşkınlık oldu. Herkes birbirine soruyordu. Fakat kimse bir şey bilmiyordu. Temsilcileri aradık ikisi fabrikada yoktu. Diğerleri de birşey söylemediler. Hiç bir açıklama yapılmadı. İtiraz eden tartışmaya giren arkadaşlar oldu. 'Bu sendikanın kararıdır, çalışılacak, eleştirisi olan sonra söyler' dediler.

"Direniş sırasında işçilere DİSK tüzüğünde tabanın söz ve karar sahibi olduğu meselesi öne sürülüyor ve bu kararın tabanın kararı olduğu söyleniyordu. Gerçekten bunu biz istiyorduk. Kaç aydır bunu sendikaya söylüyorduk.Fakat direniş biterken tabana tek kelime sorulmadı. Tepeden inme bir emirle zorla bastırıldı. Şaşkınlık içinde iş başı yaptık.

"Biz DGM kanununa karşı, hatta MC yıkılıncaya kadar kadar diye başladık. Şimdi ne oldu . bu kanunun çıkması durdu mu. MC yıkıldı mı? Herkes bunu soruyordu. Ben sendikacıların tutuklandığını akşam radyodan öğrendim. Baskılar elbette olacaktır. Bunu önceden bilmiyorlar mıydı? Biz baskılar olacağını biliyorduk. Temsilcilerin her an götürülebileceğini düşünüyorduk. Bu na görev tedbirler alıyorduk. Korktular hemen teslim oldular. Böyle mücadele kazanılmaz.

Sungurlar : (22 Eylül günkü durum)
"ARTIK KEMAL TÜRKLER DE GELSE BİZİ ENGELLEYEMEZ"

Temsilcileri Eyüp Savcılığına götürüp sorgusunu almışlar. Akşama serbest bırakmışlar . Bugün (23 Eylül) ya da yarın mahkemeye çıkacaklarmış. Eğer tutuklanırlarsa, fabrika direnişe geçecek. Bunun için hazırlıklar tamamlanmış durumda. Temsilciler sorgu için çağırıldıkları zaman, "Vermeyelim direnişe geçelim" demişler. Fakat sonradan birçok yerde temsilcilerin sorguya çağırılıp serbest bırakıldığını öğrenmişler. Bunun üzerine tutuklanırlarsa direnişe geçmeye karar vermişler.

İşçi çıkarılması ihtimali şimdilik yok görünüyor. Fakat işçiler buna karşı da direnişe geçmeye hazır durumdalar. Diyorlar ki: "Başka çaremiz yok, ne pahasına olursa olsun, sonuna kadar direneceğiz. Bir tek arkadaşımızı attırmamaya kararlıyız". "Sendika karşı çıkabilir, bunu düşündük. Fakat Kemal Türkler de gelip mikrofonu eline alarak kapıya dayansa direnişi bıraktıramaz diye, gene engelleyemez. Baskılar artabilir. Bunu göğüslemeye hazırız.""Her türlü baskıya göğüs gererek sonuna kadar mücadele edeceğimize and içtik. " Bunlar üç devrimci işçinin sözleri. Sorduk:

— Moral durumu nasıl, çoğunluk ve geri kesim arasında neler konuşuluyor?

— Bir moral bozukluğu var. Ama bu daha çok kızgınlık gibi bir şey.

Diğer işçiler:

— Ben bugün hiç çalışmadım. Bizim arkadaşlardan biri de çalışmadı. Sabahtan akşama kadar dolaştım ve işçilerin çoğuyla konuştum. Diyebilirim ki, yüzde 60-70'i mücadele edilmesini istiyor. Biz baskılar karşısında mücadeleyi daha da şiddetlendirmekten başka yol olmadığını anlatıyoruz. Yukarıda dediğim çoğunluk bunu kavrıyor.

— Herkes baskıların olacağını biliyordu bu işe girerken. Şimdi bunun için sendikaya kızıyorlar.

TÜRK İŞ'e Bağlı , TÜRKAY KİBRİT İŞÇİLERİ:

Türk-İş ve DİSK İşçileri Eylem Birliği Yapsa, Hükümet Meclisi Toplamaya Bile Cesaret Edemezdi!

Petrol-İş Sendikası İstanbul Şu besinin Türkay Kibrit Fabrikasında sürdürdüğü grev iki yüz günü aşmış bulunuyor. Halkın Sesi muhabirleri Türkay işçileri adına Baştemsilci Yaşar Beşiktaş ile görüştü. Aşağıda işçilerin grev talepleri, DGM'lere, MC'ye karşı mücadele konuların da yöneltilen soruların cevaplarını yayınlıyoruz

Halkın Sesi: Grevinizin nedenlerini bir daha açıklar mısınız?

Cevap: Daha sözleşme görüşmelerine başlamadan önce işveren tensikat yapıp işçi arkadaşlarımızı çıkartmıştı. Sözleşme görüşmelerini de bir an önce bitirmek niyetindeydi. Esas amaçlarının işyerini kapatmak olduğunu da açıkça söyledi-ler. Öyle bir kapatma ki, ödeme şartlarını bile konuşmak istediler ve taksit şartlarından bahsettiler. Biz de böyle bir şeye ne sendika ne de işçilerin müsaade etmeyeceğini, istediklerini yapmakta serbest olduklarını söyledik. Grev ilanından 80 gün sonra da greve başladık.

Halkın Sesi: Grevde ne gibi engellerle karşılaştınız?

Cevap: Grevden önce burada 450 kadar işçi çalışıyordu. Sözleşme görüşmeleri başlarken 250 arka daşımızı attılar. Grev başlamadan önce önce de bir günde 13 kamyonu dayayıp içerdeki malları boşaltmaya kalkıştılar. Bunun üzerine hemen çadırı kurduk. Grevi başlattık. Gördüğünüz gibi 200 günü aştık. Şimdi de diyorlar ki alın tazminatlarınızı çıkın. Biz burayı kapatacağız. Niyetleri tazminatları aldırıp yeniden işbaşı yaptırmak.

Halkın Sesi: DGM'ler hakkında ki görüşleriniz nelerdir. Buna karşı mücadelede DİSK ve Türk-İş'in işbirliğini önleyen engeller nelerdir?

Cevap: DGM'lerin işçi sınıfının haklarına karşı olduğu açık bir gerçek. Bu DGM'ler kanunlaşırsa işçi sınıfı için çok kötü olur. Haklarımız zaten kısıtlıydı. Bunları da elimizden alıyorlar. İki konfederasyon işçi hakları için birlikte hareket ede bilseydi çok iyi olurdu. DGM'ye karşı mücadelede ben bir işçi olarak Türk-İş ve DİSK'in işbirliği yapmasını arzu ederdim. DİSK eyleme geçmeden önce bu birlik sağlansaydı hükümet, mecsili bile toplamaya cesaret edemezdi.

Halkın Sesi: Türk-İş'in bu konudaki görüşünü nasıl buluyorsunuz?

Cevap: Bence Türk-İş merkez yönetimi sadeee 163. maddenin de girmesini istiyor. Bu da bence bir tarafa hizmet etmekten başka bir şey değil. Yol-İş grevi olmasaydı bu da olmayacaktı.

Halkın Sesi: Bu işbirliğinin sağlanması için, en azından işçilerin eylem birliğinin sağlanması için neler yapılabilir?

Cevap: Türk-İş'in yönetici kadrosu ikaz edilmelidir. Sosyal-demokrat diye geçinen sendikaların lafta kalmayıp kendilerini göstermeleri lazım. Etkinliklerini Türk-İş'te kabul ettirmeleri lazım. lafta kalmayıp kendilerini göstermeleri lazım. Etkinliklerini Türk-İş'te kabul ettirmeleri lazım.

Halkın Sesi: Türk-İş içindeki sosyal-demokratların bu işbirliğinin sağlanamamasında etkin bir girişimde bulunmamalarının rolü var mı?

Cevap: Etkin bir girişimde bulunsalardı böyle olmayacaktı. Fakat buna rağmen Türk-İş'in sosyal-demokratlarının Türk-İş'in bu basiretsiz tutumu karşısında bir girişimde bulunacaklarına ve bir şeyler yapacaklarına hâlâ inanıyoruz.

Halkın Sesi: MC'yi düşürmek için tüm çalışanların grevi konusunda ne düşünüyorsunuz? Bunun sağlanması için neler yapılmalıdır?

Cevap: Zaten meseleyi sadece işçilerin mücadelesi olarak düşünmemek lazım. Bütün ezilenler, sömürülenler, işçi, köylü, memur olarak düşünmek lazım. Bunun sağlaması için birçok yöntem var. Bildiriler, mitingler, yürüyüşlerle, afişlerle bütün çalışanlar seferber edilmelidir. Zaten halkın desteğini arkasına almayan hareketler başarıya ulaşamazlar. İşverenler bir mil yarlık lokavt fonları kurup işçilere karşı birleşirken konfederasyonlar da işverenlere karşı birleşmelidirler.

ANKARA'da ONBİN KİŞİ DGM'lere KARŞI YÜRÜDÜ

"Bağımsız Yargı Miting ve Yürüyüşü" onbinden fazla halk kitlesinin katılmasıyla Ankara'da 18 Eylül Cumartesi günü yapıldı. DGM'lerin kapatılmasını ve MC'nin düşürülmesini isteyen binlerce yurtsever faşist iktidara karşı tepkilerini coşkun bir şekilde dile getirdiler. Saat 11.00'den itibaren kitleler Tandoğan meydanında toplanmaya başladılar. "Katil MC İstifa", "Halkın Düşmanı DGM'ye Hayır", "Boğazlar Rus Savaş Gemilerine Kapatılsın", "Ege'de Savaşa Hayır", "Gençliğe Can Güvenliği", "Kahrolsun Milli Zulüm" ve "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye" pankartları bütün alanı kaplamıştı. Mitinge katılan kuruluşlar arasında Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, AYÖD, Lise-Der, MEM-DER, SBF-DER, GAZİ-DER, Hacettepe-DER, ADMMA-YO Öğrenci Derneği, ve PİM vardı.

Mitingde ilk konuşmayı Ankara Kadınlar Derneği adına yapan bir yurtsever, bütün kadınları DGM'lere ve faşist MC'ye karşı mücadeleye çağırdı. Daha sonra AYÖD adına konuşan bir devrimci de, DGM'lerin bütün halka olduğu gibi, öğrencilere de düşman olduğunu, DGM'ye karşı mücadelenin faşizme karşı mücadelenin bir parçası olması gerektiğini söyledi. Gençliğin okullardaki faşist işgalleri kırma mücadelesine devam edeceğini belirtti. Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu adına konuşan Mehmet Ali Yılmaz şunları söyledi : "Bugün DGM'ye karşı işçiler, teknik elemanlar, memurlar, öğretmenler, gençler, yani bütün yurtseverler direniyor. Bugün DGM'ye karşı mücadele bütün halkın talebidir. DGM yasalaşmamalıdır. Bugün DGM'ye karşı verilen mücadelede bizlere bu mücadeleyi revizyonistlerin önderliğine bırakmama görevi düşüyor."

Konuşmalardan sonra yürüyüşe geçildi. Yürüyüş Tandoğan meydanından başlayarak, İstasyon, Hacettepe Hastanesi, Dikimevi yoluyla Kurtuluş'ta sona erdi. Yürüyüş boyunca devrimci sloganlar geniş kitleler tarafından haykırıldı. Ankara'daki bu miting işçi sınıfının ve halkımızın MC'ye karşı başlattığı mücadelenin yükseldiğini gösteriyor.

EN DEMOKRATİK YOL: KİTLELERİN EYLEMİ. . .

"Kanunsuz eylem!". . . Bu suçlama son işçi eylemleri hakkında sık sık kullanıldı. Demirel. Türkeş. MC'nin diğer partilerinin başkanları. İşveren Sendikası. diğer patron örgütleri. DP yöneticileri. "işçilerin kaygılarını demokratik yollardan dile getirmelerini" isteyen Ecevit. işçileri tutuklayan Devlet Güvenlik Mahkemeleri. çeşitli devlet kuruluşlarının müdürleri. MC yağcısı valiler. Dalokay gibi yurtseverler hariç çeşitli partilerden belediye başkanları. işçilerin üzerine salınan jandarma ve polis şefleri dolaylı ya da dolaysız olarak bu suçlamada bulundular. Bu koroyu daha da genişletmek mümkündür. Ama hepsinden önemlisi şudur ki. bu koroyu başlatanlar en başta DİSK içindeki Mehmet Ertürk-Aydın Meriç kliği ve onların peşine takılan diğer DİSK yöneticileridir. Çünkü onlar. daha eylem başlar başlamaz işçilerin her şeyi kendi başlarına yaptıklarını. kendilerinin hiç bir sorumluluğu olmadığını ilan etmişlerdir. Böylece işçilerin eylemini kendilerinin katılmadıkları bir suç olarak göstermişler. MC iktidarına ve patronlara işçi sınıfına saldırmaları için yeşil ışık yakmışlardır.

İşçi eylemi gerçekten kanunsuz mudur? Bir kere bu eylem MC'ye ve DGM'lere yönelmiştir. Anayasamız meşruluğunu kaybetmiş bir iktidara karşı "direnme hakkını" tanımaktadır. 27 Mayıs Anayasası. meşruluğunu kaybetmiş bir iktidara karşı meşru bir direnmenin sonucudur. Bugün MC iktidarı. 27 Mayıs'la devrilen Bayar ve Mendereslerin takipçisi olduğunu açık açık söylemektedir. MC. böylece kendisinin de eski DP iktidarı gibi gayrımeşruluk yoluna sapmış olduğunu ortaya koymaktadır. Esasen MC'nin bunu söylemesine lüzum yoktur. onun eylemi bu gerçeği yeterince ortaya koymaktadır.

MC. kanlı bir iktidardır. Elini çok sayıda gencin ve işçinin kanına bulamıştır. Bayar-Menderes iktidarının öldürdüğü birkaç gence karşılık MC' cinayetleri 100'ü aşmıştır. MHP'nin eylemlerine değinmeyelim. Son olarak. AP'nin gençlik örg Hür-Genç üyeleri M. Emin Ece adlı genci öldürn lerdir. Katiller ve suç aleti silahlar dernek bina da yakalanmış. MC'nin valisi AP'nin yan kolunu patma kararı almak zorunda kalmıştır.

Mahkeme kararlarını uygulamama. faşist kı. yurdu emperyalistlere peşkeş çekme. rüşvet suzluk. yakınlarının lehine devleti soyma. işken silahlı saldırı çeteleri kurma. . . Bütün bunlar M nin meşruluğunu yitirdiğinin kanıtlarıdır. MC ' bu eylemleri sadece yurtseverler tarafından açık lanmakla kalmamıştır. Bizzat MC içindeki parti AP. MHP. MSP ve CGP birbirlerine bu suçlama rı yöneltmişlerdir. İşte böyle bir iktidara karşı lişen işçi direnişi meşru ve kanunidir.

DİSK Genel Yönetim Kurulu ve Başkanl Kurulunun Müşterek Kararı:

"Bozguncu unsurların içeriden veya dışar dan gelecek tahriklerine olanak verilmemesi i çin üyelerimizin çok dikkatli ve titiz davranm ları kararlaştırılmıştır." (15/9/1976)

Adbi İpekçi

"Gerçi yayınlanan bildiride. 'bozguncu un surların içerden veya dışardan gelecek tahrikl rine olanak verilmemesi' istenmiştir." (17/9/1976. Milliyet)

"Uzayacak ve yaygınlaşacak direnişlerin ratacağı gerginlik. . her an patlayıcı bir ortar

YORU

"Uslu Durun Provokasyon Olur" Teorileri Piyasada

TİP, İşçi Direnişi Değil, "Geçerli Eylen

İşçi sınıfımızın DGM'lere ve MC'ye karşı mücadelesinin gelişmesi revizyonistleri telaşa düşürdü. Revizyonistler bütün güçleriyle mücadelenin karşısına dikildiler. Mücadeleyi bastırmak için yayınladıkları bildirilerde çeşitli revizyonist safsataları yaydılar. İşte bunlardan bir tanesi te Türkiye İşçi Partisi Başkanlık Kurulu'nun açıklamasıdır. Açıklamada şöyle deniyor:

"parlamento içi mücadelenin parlamento dışı demokratik kitle eylemleriyle desteklenmesi, demokratik mücadelenin doğru ve etkin bir kuralıdır. Bu eylemlerin başarılı olabilmesi için hedef ve biçiminin somut şartlar ışığında gerçekçi ve geçerli nitelikte olması ve doğru örgütlenmesi şarttır. İnce hesapların yapılıp tezgahlanmak istendiği. oyun içinde oyun oynanması ihtimalinin kuvvetli olduğu günümüz şartlarında bu husus gözden asla kaçırılmaması gereken bir önem kazanmaktadır. "(Yürüyüş. Sayı-76)

Görüldüğü gibi TİP'in revizyonist yöneticileri işçi sınıfımızın DGM'lere ve MC'ye karşı giriştiği demokratik mücadeleyi parlamento içi mücadelenin basit bir destekçisi durumuna indiriyor. TİP yöneticileri işçi sınıfının gelişen mücadelesini düzenin sınırları içine hapsetmek istiyor. Her zaman olduğu gibi şimdi de kitlelerin devrimci mücadelesinin yükselmesinden ödleri kopuyor.

TİP'in işçi sınıfına verdiği öğüdü AP'sinden CHP'sine kadar bütün büyük burjuva partileri yıllardan beri uyguluyorlar. Böylece kitleleri kontrolleri altında tutuyorlar.

TİP yöneticileri yıllardan beri savundukları aynı gerici fikirleri her seferinde piyasaya sürerek kitlelerin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin önünü karartmaya çalışıyorlar. TİP yöneticilerine sormak gerekir: yığınların mücadelesi mi esas alınmalı. yoksa parlamenter mücadele mi?

Devrimciler parlamenter mücadele biçimlerini reddetmezler. Fakat. yığınların mücadelesini esas alırlar ve parlamenter mücadele biçimlerini yığınların mücadelesine tabi kılmak için çalışırlar. Sosyalist adına layık olan bir parti her zaman bu devrimci ilkeyi savunur. "Sosyalist" olduğunu iddia eden TİP halk kitlelerinin mücadelesini parlamenter mücadelenin kuyruğuna takarak devrim yolunu karartmak isterken işçi sınıfına ve sosyalist adına ne derece layık olduğunu göstermektedir.

TİP'li revizyonistler her zaman işçi sınıfına kendi gücüne güvenmeyi değil. hakim sınıflara güvenmeyi telkin etmişlerdir. Çünkü ayağa kalkan işçi sınıfımız sadece faşistlerin düzenini sarsmayac Aynı zamanda yurdumuzun efe olmak isteyen sosyal-emperya rin ve işbirlikçisi revizyonist de tekerine taş koyacaktır. İş nun için TİP yöneticileri işçi fının mücadelesini parlamento basit destekçisi durumuna düş rek onun mücadelesini engelle çalışmaktadır.

Gene TİP. her zamanki " kasyon teorisiyle işçi sınıfının cadelesini bastırmak isteyerek şistlere yardımcı olmaktadır. e göre. "ince hesaplar yapılm ve "oyun içinde oyun oynanma İşçi sınıfı bu "hesapları" ve " ları" boşa çıkarmak için ne ya lıdır? TİP'e bakılırsa itaatkar malı, faşistlerin karşısında e kolunu bağlayıp oturmalıdır. göre, "eylemler" "gerçekçi v çerli nitelikte" olmalıdır. Ne "gerçekçi ve geçerli" eylemle

DGM'lere gelince. bu mahkemeler kuruluş kanunu Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmiş . gayrımeşruluğu ispatlanmış mahkemelerdir. Gayrı meşru DP iktidarının. gayrımeşru Tahkikat Komisyonlarının yerini bugün MC'nin DGM'leri almıştır . DGM'nin bilinen faaliyetlerini sayıp dökmeye gerek yok. Gayrımeşru mahkemelere yönelen işçi eylemi meşru ve kanunidir.

Bu durumda. MC'ye ve DGM'lere karşı gelişen işçi eylemini "kanunsuzluk" olarak niteleyenler. iktidarın ve onun gayrımeşru mahkemelerinin savunuculuğunu ve suç ortaklığını yapmaktadırlar.

Üstelik. bugünkü işçi eylemini kanunsuz olarak nitelemek işçi sınıfının "genel grev" ve "siyasi grev" haklarını elde etmek için verdiği mücadeleyi de karalamak anlamına gelmektedir. Genel grev ve siyasi grev 'işçi sınıfının en demokratik haklarından biridir. Bu hak nasıl elde edilecektir? Kanunlarda nasıl yer alacaktır? Mehmet Ertürk-Aydın Meriç kliği işçi eyleminin kanunsuz olduğu konusunda faşistlerle sözbirliği yaparlarken. işçi sınıfının genel ve siyasi grev gibi en doğal haklarını elde etmesine karşı olduklarını ortaya koymuşlardır.

Bugün Türkiye'de bütün grev yerlerinde asılı olan pankart. "Hak Verilmez. Alınır" pankartıdır . İşçi sınıfı bu sözlerin ifade ettiği anlamı mücadele içinde kavramıştır. İşçi sınıfı nasıl grev hakkını büyük mücadeleler sonucu kazanmışsa. "genel grev " hakkını . siyasi grev hakkını da kazanacaktır. Grev hakkı 1960'lardan sonra mücadeleye atılan işçi sınıfının . Derbi. Kavel işçilerinin. yapı işçilerinin ve daha birçok işkolundaki işçilerin mücadelesiyle kazanıldı. O zaman mücadeleye atılan işçiler. eylemleri hakkında "kanunsuzdur" diye ileri geri konuşanları dinlemediler. En tabii haklarını kullandılar ve kanunlara yazdırdılar.

Esasen kanunlara yazılı olan bütün demokratik haklar mücadeleyle kazanılmıştır. Hakim sınıflar hiç bir zaman hak bahşetmemişlerdir. Kanunsuzluk iddialarıyla ve tehditlerle ortaya çıkanlar işçi sınıfının elini kolunu bağlamakta ve onu ebedi köleliğe mahkum etmek istemektedirler.

İşverenler Sendikası. genel işten atma uygulamasına geçeceğini gazetelere ilan vererek açıklamıştır. İşçilerin eylemine kanunsuzluk diyenlerin . bu durum karşısında seslerini çıkarmamaları ibret vericidir. İşçi mücadelesini yalnız bırakan ve hakim sınıfları saldırıya davet eden sendika ağaları . şimdi patronların kanunsuz lokavtları karşısında işçileri bastırmakla meşguldürler.

DİSK içindeki Mehmet Ertürk - Aydın Meriç kliği ve onların peşine takılan diğer yöneticiler,MC ve DGM'lere karşı işçiler mücadeleye atılırken sorumluluktan kaçmak için "tabanın serbest karar ilkesi"nden bahsediyorlardı. Bugün. patronların saldırısı karşısında bu yöneticiler. "tabanın serbest kararı" laflarını ağızlarına bile almamakta. işçi eylemini önlemek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Esasen sendika seçimleri. yönetim koltuğu gibi sorunlar söz konusu olduğunda da . DİSK yöneticileri "taban" kelimesinden şeytan görmüş gibi korkmaktadırlar. DİSK yöneticileri, önleyemedikleri ve sorumluluğu olan bir devrimci eylem söz konusu olduğunda ise, "taban" deyip sıyrılmaktadırlar. Kısacası. akıllarınca "nimet" kendilerine. "külfet" işçi sınıfınadır. Ama onların bu aldatmacaları işçi sınıfını uzun müddet oyalayamayacaktır.

İşçi mücadelesini kanunsuz olarak ilan eden faşistlere ve revizyonistlere karşı. bütün ilerici ve yurtseverler direnişlerin meşruluğunu ve kanuniliğini savunmalıdır.Bu bir demokrasi mücadelesidir.MC ye ve Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı mücadelenin esası budur. Sendika ağalarının ihanetine ve patronların saldırılarına karşı. tüm yurtseverler işçi sınıfının yanında yerlerini almalıdırlar.

oluşturabilir. Bu ortamı DİSK yöneticilerinin sakındıkları. aralarına karıştırmak istemedikleri kimseler kullanmaya kalkışabilir. "(19/9/1976. Milliyet)

"teşhislerinde daima yanılmış bazı gözü kapalı tepeden inmecilerin. DİSK üyelerinin girişimlerine umutla baktıkları. bu girişimlerin sürdürülmesiyle doğacak ortamın dileklerini gerçekleştirmesini bekledikleri sezilmektedir. Ama dün DİSK yöneticileri tarafından yapılan açıklamalar ve durdurulan direnmeler. DİSK' in ve üyelerinin bu tür telkinlere kapılmadıklarını ve maceralara alet olmadıklarını göstermektedir. (22/9/1976 Milliyet)

" İstiyor

e göre kitleler faşistlerin ve revizyonistlerin düzenini sarsmayacak bir şekilde hareket etmelidir. Revizyonist TİP yöneticilerinin halkımıza verdiği öğüdün içyüzü budur. TİP kliği faşistler gibi. işçi sınıfına ve halkımıza. fazla ileri gitme. sonra sıkıyönetim gelir, diyerek faşistlerle elele vermektedir.

TİP'in revizyonist kliği. bir yandan "provokasyon" teorilerini ileri sürerken bir yandan da işçi sınıfının ve halkın mücadelesinden yana olduğunu söyleyerek sahtekarlık yapmaktadır. TİP'in açıklamasında. işçi eylemini sözümona öven kelimeler de bulunmaktadır. Ama açıklamayı okuyan bir işçi. sınıfının mücadelesini geliştirme ve yükseltme fikrine değil. ancak mücadelesinden vazgeçme ve mücadeleyi bastırma fikrine ulaşabilir. Bunun için TİP revizyonistlerinin sahte işçi sınıfı dostluğu kimseyi aldatamaz.

DİRENİŞLERİN DURAKLAMASINA CHP'de SEVİNDİ

CHP yönetimi başından itibaren işçi sınıfının DGM'lere ve MC'ye karşı giriştiği hareketleri desteklememiş ve "barışçı ve demokratik yol" teraneleriyle engellemeye çalışmıştır. Son olarak, CHP Genel Sekreteri Orhan Eyüboğlu. DİSK yönetiminin mücadeleyi durdurmasını sevinçle karşıladığını ifade ederek "sıkıyönetim" tehditlerinin ve "tertiplerin" boşa çıkarıldığını iddia etmektedir.

Bu tutum. CHP yönetiminin işçi sınıfının mücadelesinin kararlı ve güçlü bir şekilde gelişmesinin karşısında olduğunun yeni bir örneğidir. CHP yönetimi halkın mücadelesinin gelişmesi karşısında faşizmle uzlaşılmasını savunmaktadır. Bu halk için son derece zararlı bir görüştür. Faşizmle uzlaşılarak sıkıyönetim tehditlerine boyun eğerek "tertipler" önlenemez. Ancak işçi sınıfı ve halk kitlelerinin demokratik haklarına sahip çıkması ve yeni demokratik hakları kazanmak için ileriye atılması "tertipleri" boşa çıkarabilir. Aksi halde "sıkıyönetim gelir" tehditlerine boyun eğmek faşistlerin azgınlaşmasına hizmet etmekten başka bir şeye yaramaz.

Gene aynı şekilde, CHP iktidara gelirse bunlar gidecektir. iddiasıyla kitlelerin mücadelesini durdurmaya çalışmak faşistlerin girişmlerine güç kazandırmaya hizmet eder. Bu anlayış, mücadeleyi reddettiği için faşistlerin seçimleri ortadan kaldırmasına da boyun eğer.

Demokratik hak ve özgürlükleri korumanın ve kazanmanın tek garantisi yığınların mücadelesidir. CHP , 12 Mart'tan sonra DGM kanununun çıkmasına olumlu oy vermiştir. Çünkü. o zamanlar halk kitlelerinin mücadelesi bastırılmıştı. Şimdi ise DGM'lere karşı çıkıyor. Neden? Çünkü. şimdi halk kitlelerinin mücadelesi yükselmektedir. CHP'yi ona karşı çıkmaya zorlamaktadır. Hatırlanırsa halen mecliste görüşülmekte olan DGM kanunu meclise gelmeden önce verdiği demeçte Eyüboğlu, DGM'lerinin Anayasa emri olduğunu savunmuştu. Daha sonra ise demokratik kamuoyunun tepkisi karşısında sözlerinin yanlış anlaşıldığını belirterek düzeltti. Bundan da anlaşılıyor ki, tayin edici olan ve güvenmemiz gereken tek güç halk kitlelerinin mücadelesidir.

Mao Zedung'u Anma Toplantısında Halkın Kurtuluşu Taraftarları ve Tasfiyecilerin Hatalı Tutumları

AYDINLIK, HALKIN SESİ ve Militan Gençlik dergilerinin 18 Eylül günü düzenledikleri "Mao Zedung' u Anma Gecesi" büyük önem taşıyordu. Bu anma gecesi devrimcilerin, Mao Zedung'un ölümü karşısında duydukları büyük acıyı mücadele azmine çevirme kararlılıklarının bir ifadesi oldu. Gecenin, bütün baskılara rağmen gerçekleştirilmesi bile, devrimcilerin direnmesi sonucu sağlanmıştı ve bir başarıydı. Ama, bazı devrimci grupların yaptığı hatalar geceyi lekeledi. Burada bu hatalara değinmek istiyoruz.

Gecenin hazırlık çalışmalarına, Halkın Kurtuluşu dergisinin görüşlerini savunanlar katılmamıştır. Bu arkadaşlar hatalarına hiç bir gerekçe göstermemişlerdir. Üstelik bu hatada o kadar ileri gidilmiştir ki, bu derginin siyasetini savunan gençler anma gecesinin el ilanlarını dağıtmayı dahi reddetmişlerdir.

Halkın Kurtuluşu dergisinin görüşlerini savunanların el ilanlarını dağıtmama konusunda getir dikleri bahane ilginç olmuştur. Bu arkadaşlar el ilanları üzerinde kendi gazetelerinin isminin bulunmadığını söylemişlerdir. Bu gençler, başka devrimci dergilerin isimleri bulunan ilanları dağıtmanın, o dergilerin propagandasını yapmak olacağını iddia etmişlerdir. Kendileri toplantının hiç bir hazırlık çalışmasına katılmamalarına getirilen bütün teklifler karşısında sürekli suskun kalmalarına rağmen, en sonunda büyük bir pişkinlikle bütün el ilanlarının altına Halkın Kurtuluşu'nun isminin konmasını istemişlerdir. Görüldüğü gibi, bu grup Mao Zedung'u anma toplantısı söz konusu olduğunda dahi, devrime, halka ve Marksizme bağlılığı değil, grupçuluğu ilke edinmiştir. Sonuç olarak, bu grup anma gecesine devrimci bir faaliyeti gerçekleştirerek değil, misafir olarak katılmıştır.

Anma gecesi sırasında bu grup içindeki bazı kişiler, gerçekten Mao'yu anmak yerine slogan yarışını başlatmayı, söz kesmeyi, konuşmacıya laf atmayı tercih etmiştir. Anma gecesinde, bu grubun kendi konuşmacıları da söz alıp konuşmuşlardır. Kendi fikirleri anlatılırken çıt çıkarmayanlar, başkaları konuşurken zaman proleter devrimci fikirleri kuru gürültüyle bastırmaya çalışmışlardır. Bu hareket, devrimcilere değil, olsa olsa fikirden korkan gericilere yakışır. Siyasi bakımdan kofluğu, fikri boşluğu ifade eder. Böylesi hataların, üstelik bir anma geçesinde yapılması daha da kötüdür. Bu tutum, bir emekçinin ya da bir proleter devrimcinin değil, şımarık bir çocuğun tutumu olabilir.

Anma gecesinin yapıldığı salonda, başka çirkin olaylar yaratanlar da olmuştur. Bunlar artık iyice iflas halinde olan ve birbirine giren tasfiyecilerdir. Tasfiyeciler bağırıp çağırarak ve birbirlerine küfrederek, kendilerinin bulandıkları çamuru salona da sıçratmaya kalkmışlardır.

Anma toplantısında pek çok devrimci bu gecenin gerektirdiği olgunluğu göstermiştir. Halkın Kurtuluşu taraftarları ise şamatacılık yaparak, anma gecesine kendi yanlış görüşlerinin damgasını vurabileceklerini sanmışlardır. Halkın Kurtuluşu dergisi son sayısında "toplantıya katılanların en büyük bir çoğunluğunun Halkın Kurtuluşu gazetesinin kullandığı sloganları bağırdığı da toplantıya katılan herkesin görebileceği bir gerçekti." sözleriyle bu şamatacılığını itiraf etmektedir. (Halkın Kurtuluşu, Sayı:24, s. 3)

Bütün bunların dışında başka bir olumsuz hareket de, dünya proletaryasının büyük önder ve öğretmeninin, Marksizm-Leninizmin büyük ustasının anıldığı toplantıda, maceracıların göklere çıkarıldığı şarkıların söylenmesi olmuştur. Bu hareketin, Marksist bir toplantıya yakışmaması bir yana, herşeyden önce bir anma toplantısına uygun düşmeyeceği düşünülmemiştir.

Kısacası, gözleri grupçuluktan, tekkecilikten ve maceracılıktan kararmış bazı devrimciler, anma gecesini lekelemişlerdir. Toplantıya katılan emekçiler, salondan bu gruplar hakkında hiç de iyi olmayan izlenimlerle ayrılmışlardır. Ancak, henüz durumu kavrayacak kadar siyasi bilgiye sahip olmayan bir kısım insan da bu grupların yaptıkları hataları tüm devrimcilere mal etmiştir.

Anma gecesinde ortaya çıkan hatalardan şu sonucu çıkarmalıyız:

Grupçuluk ve tekkecilik bazı devrimci grupların ısrarla sürdürdükleri ve derinleştirdikleri bir çizgidir. Sosyal-emperyalizm ve revizyonizmle uzlaşan bir siyaset izleyen bu gruplar tekkecilik sayesinde ayakta durmaya çalışmaktadırlar. Tekkeciliğin bir başka kaynağı da, gecede yapılan şımarıklıklarda ifadesini bulan küçük burjuva temele dayanan gençlik hareketi olma vasfıdır. Bütün bunların devrimcileri emekçilerle kaynaştıramayacağı açıktır. Aksine, bu durumu sürdürenleri emekçiler ciddiye bile almayacaklardır. Proleter devrimcilere düşen görev ise, bu tekkelerin yıkılması ve halkla daha sıkı kaynaşılması için uzlaşmaz bir mücadeleyi sürdürmektir. Mao Zedung'u anma gecesinin, bize en başta kavratması gereken görevlerden biri de budur.

Yozgat'da Mao Zedung'u anma toplantısı

Anma toplantısı için gençler yoğun bir şekilde hazırlandı. Demokratik kitle derneklerinde tartışmalar yapıldı. Mao Zedung'u anma toplantısı, Marksizm - Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesini Türkiye devrimci hareketiyle sımsıkı birleştirme yönünde bir adım oldu.

Toplantı 10 Eylül günü, saygı duruşu ile başladı. Çelik gibi gençler Mao'yu başları dim-dik anıyorlar. Bir arkadaş "Mao'nun anısına" diye başlayan, özellikle Uzun Yürüyüş'ü konu alan bir yazı okudu. Bir başka arkadaş "Bir komünistin doğuşu yazısını sundu. Yazı Başkan Mao'nun hayatını işliyor. "ÇKP ve Başkan Mao'nun her türden oportünizme ve revizyonizme karşı mücadelesi kararlılıkla devam etti ve devam edecektir" sözleriyle bitiyordu. Mao Zedung'un siyasi yaşamını konu edinen bir başka yazı, "Başkan Mao kendi gücüne güven siyasetinin önderidir." diyordu.

Toplantı Başkan Mao'dan sözler okunarak bitirildi. Eleştiriler canlı bir şekilde ölüm gününde bile gündeme geldi. Bu da Mao Zedung Düşüncesin den kaynaklanıyordu. Eleştiriler şu yönde yoğunlaştı: 1- Başkan Mao'nun eserleri incelenmeli ve düşünceleri daha berrak bir şekilde anlatılmalıydı. 2- Yeni demokrasi üzerine Mao Zedung'un yazıları özlü ve kavratıcı biçimde anlatılmalıydı. 3- İttifaklar konusu işlenmeli, troçkizmin batağına saplanmamak için teorik görüşler daha da sistemleştirilmeliydi. 4- Özellikle Mao Zedung'un düşünceleri ve Türkiye devrimci hareketinin gidişatı bir leştirilerek açıklanmalıydı.

ri ve Türkiye devrimci hareketinin gidişatı birleştirilerek açıklanmalıydı.

Eleştiriler genellikle olumlu yönde oluyordu. Toplantıyı düzenleyen arkadaşlar "zamanın kısalığı, eldeki dökümanların azlığı, bizi eksik hazırlamayla karşı karşıya getirdi." diye cevap verirlerken, bir arkadaş "Bu toplantı esasta olumlu oldu. Her şeyin mükemmel ve hatasız olmasını bekliyemeyiz. Arkadaşlar eksik, ama gene de hazırlanmışlar bu iyi bir şeydir. Gelecek toplantıları yanlışlardan ve eksiklerden arındırarak doğrular üzerinde yükseltelim. Ayrıca eleştiri daima birliğe hizmet etmeli" diyordu.

Gençler, öğretmenler, memurlar ve halktan kişiler Mao Zedung'un acısını yeni mücadelelere dönüştürmede kararlı olduklarını belirttiler.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM - MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ
YAŞASIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ

YOZGATLI DEVRİMCİLER

Sevinen Bir Avuç Revizyonist ve Faşistti

Türkiye'de Mao Zedung'un ölümünü sevinçle karşılayanlar da vardı. Bunların bir kısmı başta sahte TKP revizyonistleri olmak üzere TİP ve TSİP gibi Brejnev yolcularından oluşuyordu. Diğer bir grup ise, MHP ve bir kısım MSP'li gibi faşistlerden ve iflah olmaz gericilerden meydana geliyordu. Sahte TKP revizyonistleri, "partimizin büyük ağabeyi" dedikleri Sovyet revizyonist partisine karşı çıktığı için Mao Zedung'u suçluyorlardı.

Faşistler ise, Mao Zedung için tutulacak milli yası iptal ettiler. Oysa daha önce bayrakların yarıya indirileceği ilan edilmişti. Bu durumda, Dışişleri Bakanlığı gibi, bazı devlet kuruluşları bayraklarını yarıya indirirken, diğer yerlerde bu işlem yerine getirilmedi.

Ankara Belediye Başkanı Vedat Dalokay, İçişleri Bakanının tezgahladığı iptal kararına uymadı. Bunun üzerine Belediye'ye bayrakları yukarı çekmek için polisler gönderildi. Vedat Dalokay, İçişleri Bakanlığı'nın tutumu ile ilgili olarak şunları söylemiştir.: "İçişleri Bakanı'nın fanatik düşüncesi beni bağlamaz. 800 milyon insanı yoksulluktan, fukaralıktan kurtaran bir lidere saygı duymayan bir zihniyeti anlayamıyorum. Bu hareketleriyle Mao'yu küçültemezler, olsa olsa kendileri küçülürler."

Bu konuda bir demeç veren CHP Genel Sekreter Yardımcısı Hasan Işık ise şöyle konuşmuştur:

"Mao'nun devlet başkanı olmaması bayrakların yarıya indirilmesine mani değildir. Bu durum, Türkiye'de artık hükümet sıfatına layık bir kuruluş bulunmadığını ortaya koymuştur."

Mao Zedung'u Anma Toplantısında Okunan Mesajlar

AYDINLIK, HALKIN SESİ ve Militan Gençlik dergilerinin 18 Eylül günü İstanbul'da Tepebaşı gazinosunda düzenledikleri "Mao Zedung'u Anma Toplantısı"nda çeşitli kuruluş ve kişiler mesaj gönderdiler. Türkiye Birlik Partisi Genel Başkanı Mustafa Timisi mesajında şunları belirtti:

"Önceden programlanmış bir gezide bulunduğum için düzenlemiş olduğunuz bu toplantıya katılamıyorum. İlginize teşekkür ederim.

"Mao, hakkında çok şey söylenebilecek bir yüce kişidir. O, bir devlet adamı, kuramcı, ozan, devrimci, ulusunun kurtuluşunu sağlayan bir kahramandır. Bir milyara yaklaşan Çin halkını yoksulluktan ve sömürüden kurtarmış, dünya toplumcu ve devrimci mücadelesine yeni boyutlar kazandırmıştır.

"Mao, toplumcu bir kişi olarak düşüncede, eylemde, uygulamada ve özel yaşamında dünya devrimcilerine eşsiz örnekler vermiş bir liderdir.

"Mao'dan ve uygulamasından dünyamız ve özellikle Türkiye toplumcularının devrimci mücadelelerinde yararlanabileceklerine içtenlikle inanıyorum.

"Mao'nun ölümü gerçekten dünyamız için bir kayıp olmuştur.

"Bu düşüncelerle yüce topluluğunuza sevgi ve saygılarımı sunarım."

CHP Erzincan Senatörü Niyazi Ünsal'ın mesajında ise şu noktalara değinilmiştir:

"Büyük devlet adamı Mao için düzenlediğiniz toplantıya arkadaşlarınız beni de çağırdılar. Aynı gün Erzurum İl Kongresinde bulunacağım için toplantıya gelemedim. Çin gerçeğini yaratan bir insana Türk gençliği içinde gösterilen ilgi geleceğimiz için bize ümit vermektedir. O'nun anlaşılması, tanınması, yaptıklarının bilinmesi halkını seven her insan için bir görevdir. Bu toplantınız ve sizler böyle bir görevin gereğini yapıyorsunuz.

"Mao, 700 milyonu aşan Çin halkına yeniden hayat veren insandır. O'nun ölümü ile insanlık büyük bir devrimci, emperyalizm çok güçlü bir düşmanını kaybetti. Bu gerçeğin bilinci içinde kalmanızı dilerim. Bana bu sözleri söyleme, büyük insan Mao'yu selamlama fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Saygılar sunarım."

Yazar Adalet Ağaoğlu'nun mesajı şöyledir:

"Büyük düşünür, yazar ve halk önderi Mao Zedung'un ölümü ardından düzenlediğiniz saygı törenine katılma olanağı bulamamaktayım.

"Bu törene beni de çağırdığınız için teşekkür eder, ardında 800 mil yonluk gelişmiş bir ülke, bağımsız bir topluluk; kuramlarından, özgür lük savaşıyla dolu yaşam deneylerinden, değerli şiirlerinden oluş - muş bir kitaplık gibi, çağımıza uygun özlü ve özgün eserler bırakan Mao Zedung'un bu eserleri önünde saygıyla eğildiğimi bildiririm.

"İnsanlığı kendine yaraşır onur lu bir yaşama kavuşturmak için çaba harçamış her büyük düşünür, her büyük sanatçı, her büyük önder gibi Mao Zedung'un da geride bıraktıkları bugünün insanı kadar yarının insanı için de zengin bir öğrenme kaynağı olacaktır."

Sosyalist Parti'nin Beyoğlu ilçesinin mesajında şunlar belirtilmektedir:

"Bütün ömrünü halkına ve dünya proletaryasına adayan büyük önder Mao Zedung'u toprağa verdiğimiz şu günlerde üzüntümüz derin ve son suzdur.

"O, çağımıza damgasını vurmuş büyük bir devrimciydi. Kalplerimizde sonsuza dek kızıl bir güneş olarak parlayacak ve devrimci yolumuzu aydınlatacaktır. Hatırası önünde saygı ve hürmetle eğiliriz."

CHP Kartal İlçesi Gençlik Kolu adına mesaj gönderen Hasan Gökçin'in mesajında şöyle denilmektedir:

"Çağımızın büyük önderi, dünya işçi sınıfının ve bütün ezilen halkların kurtarıcısı, dünya işçi sınıfı biliminin ustası, faşizmin, dünya gericiliğinin başını çeken iki süper devletin ve sahte devrimcilerin en büyük düşmanı, Çin ulusunun kurtuluş mücadelesinin önderi Mao Zedung'u anma gecesini candan destekleriz.

"Siyaseti ve uygulayış biçimi, bütün dünya halkına ışık tutsun, O öldü ama fikirleri ölümsüzdür.

"Kahrolsun faşizm!

"Kahrolsun emperyalizm!

"Yaşasın Üçüncü Dünya ülkelerinin emperyalizme karşı mücadele birliği!"

İstanbul Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği adına gönderilen mesaj şöyledir:

"Bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların önderi Mao Zedung öldü. Fakat Mao Zedung'un düşünceleri devrim yolumuzu aydınlatıyor. Amerikan emperyalizmine, Sovyet sosyal-emperyalizmine, faşizme, sosyal-faşizme karşı verdiği kararlı mücadele bizlere örnek oluyor!"

Toptaşı Cezaevinde tutuklu 49 devrimcinin mesajında şu noktalar belirtilmektedir:

"Marksizm-Leninizmin büyük ustası, dünya proletaryası ve ezilen halkların büyük öğretmeni, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, ve modern revizyonizme karşı mücadelenin büyük önderi Mao Zedung yoldaş aramızdan ayrıldı. Mao Zedung yoldaş, Marksizm-Leninizmi, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'den devralmış, yaratıcı ve eksiksiz bir şekilde geliştirmiş büyük bir önder dir...

"Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini ülkemizin somut şartlarıyla yaratıcı bir şekilde kaynaştıralım. Mao Zedung yolunda, başta iki süper devlet olmak üzere bütün dünya gericiliğine karşı proleter enternasyonalizminin birliğini güçlendirelim.

"Yaşasın her zaman muzaffer Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi!"

İzmir Yurtsever Sanatçılar Birliği, İzmir Mem-Der, İzmir Yurtsever Öğretmen Grubu ve İzmirli 30 devrimcinin çektiği telgrafta; "Halkımıza ve dünya halklarına baş sağlığı dileriz, anısı ve öğretileri mücadelemize önder olsun" denilmektedir.

Yayıncılar Derneği adına Ali Bucak'ın gönderdiği mesajda şunlar söylenmektedir:

"İnsanlığın en büyük evlatlarından, dünya proletaryasının ve ezilen halkların öğretmeni Mao Zedung'u kaybettik. Anısı, bütün dünya devrimcilerine ışık tutacaktır."

Lastik-İş Devrimci Muhalefeti, Sosyal-İş Devrimci Muhalefeti, Devrimci Gıda İşçileri ve Devrimci Tezmizlik İşçileri imzalarıyla mesaj gönderen işçiler şunu belirtmişlerdir:

"Mao yoldaşın ölümüyle duyduğumuz acıyı, Türkiye devrimci işçi sınıfı ve Türkiye halkları, bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklarıyla paylaşıyoruz.

"Bütün dünya işçi sınıfının önderi olan Mao Zedung'un revizyonizmle uzlaşmaz mücadelesi bizim için de rehber oluyor. Biz, revizyonistlerin işçi sınıfının nasıl bir düşmanı olduğunu mücadelelerimizde gördük, yaşadık.

"Kuvvetle inanıyoruz ki, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung'un Düşüncesinin ışığında revizyonist sendika ağalarının saltanatını yıkacağız.

"Türkiye devrimi iki süper devlet ve onların işbirlikçilerine karşı kararlı mücadeleyle başarıya ulaşacaktır."

Yukarda mesajlarını yayınladığımız kişi ve kuruluşlar dışında, Yurtsever Devrimci Öğretmen gazetesi, Silvan Halk Kültür Derneği, Kartal Devrimci İşçiler Derneği, Lise li Devrimci Birlik, Genç Edebiyatçılar Derneği, Bolu Yüksek Öğrenim Gençlik Derneği, Teknik Öğrenim Kültür Derneği, İstanbul TÖB-DER Yurtsever Öğretmen Muhalefet Hareketi, Halk Bilimleri Derneği, Fikirtepe Devrimci Dayanışma Derneği, Güngören Halk Derneği ve Çeliktepe Halk Dayanışma Derneği de mesajlar yollamışlardır.

Yukarda Aydınlık Dergisi adına konuşan Gün Zileli.

DÜZELTME

Dergimizin 74. sayısının başyazısında iki yerde kelime atlaması olmuştur. Birinci sütunun dördüncü satırında yer alan, "Divriği'de" ve "Ergani'de" kelimeleri arasındaki "demir" kelimesi atlanmıştır. Yine, 6. sütunun 7. satırındaki, "örgütlü ve disiplinli ruhu"ifadesi, "örgütlü ve disiplinli mücadele ruhu" şeklinde olacaktır.

Aynı sayıda, orta sayfada yer alan Mao Zedung'un ölümüyle ilgili bildiride 2. sütunun 5. satırında "şehirleri kırlardan kuşatmanın şart olduğu" ifadesinden evvel gelecek olan "yalnız ve yalnız" kelimeleri atlanmıştır. Düzeltir, özür dileriz.

75. sayımızda ise, 3. sayfa, 2. sütun ve 1. parafrafta"yöneticilerine göre" ifadesinin önüne DİSK sözcüğü gelecektir. Düzeltir, özür dileriz.

Güney Afrika Mücadelesi

Irkçılığa, Sömürgeciliğe ve Emperyalizme Karşı

Afrika'nın siyah halklarının emperyalizme ve ırkcılığa karşı kurtuluş mücadeleleri yükseliyor. Son yıllarda özellikle Afrika'nın güneyinde bulunan Zimbabve (Rodezya), Azanya (Güney Afrika) ve Namibya (Güneybatı Afrika) ülkelerinde ırkçı beyaz azınlık yönetimlerine karşı silahlı mücadeleler önemli bir gelişme göstermektedir. Afrika'nın siyah halkları sömürgeçiliğin son kalıntılarını da yeryüzünden silmek için mücadeleye atılıyor ve gerici rejimleri temelinden sarsıyorlar.

Zimbabve, Azanya ve Namibya halkları sömürgecilerin ülke lerini işgal etmelerinden bu yana bağımsızlıkları için mücadele etmektedirler. Afrika'nın güneyi daha 15. yüzyıldan itibaren önce Portekiz, Hollanda ve İngiliz, 19. yüzyılda da Alman sömürgecileri tarafından istila edilmiş, doğal kaynakları azgınca talan edilmiştir. Afrika'nın güneyindeki siyah halklar teknik ve iktisadi alanlarda Avrupa halklarından geri olmakla birlikte daha 14. yüzyılda kabile temeli üzerinde ilk devletlerini kurmuşlar, böylece merkezi bir yönetim altında ülkelerinin zenginliklerine sahip çıkmışlardır. Siyah halklar sömürgecilere karşı ülkelerini azimle savunmuşlar, birçok defalar sömürgecilere karşı zaferler kazanmışlardır. Bu mücadele geleneği bugün de bütün canlılığıyla yaşamaktadır.

ZİMBABVE HALKININ MÜCADELE GELENEĞİ ESKİDİR

Zimbabve halkı sömürgecilerin ülkelerini işgal etmelerinden çok önceleri yeraltı zenginliklerini işletiyor, kömür ve altın madenlerini çıkarıyor, ateşli silahlar imal edebiliyordu. Zimbabve 1700'lerde devlete sahip olan Matableler döneminde ülkenin başkentinin adıydı. Zimbabve, "taş ev" anlamına gelmektedir.

Zimbabve'ye ilk sömürgeciler, 1888 yılında geldiler. Bunlar, Sesil Rods (Cecil Rhodes) kumandası altındaki İngiliz sömürgecileriydi. Rodes Zimbabve kralını tehdit ederek madenlerin işletme imtiyazını İngiltere adına zorla gasbetti. Böylece, İngiliz sömürgecileri Zimbabve'nin altın madenlerinin sahibi oldular.

İngiliz sömürgecilerine tanınan bu imtiyaz Zimbabve halkının direnmesine yol açtı. İngiliz işgal askerleri de halkın bu direnişini bahane ederek ülkenin yönetimine müdahale ettiler ve Zimbabve'yi İngiltere'nin bir sömürgesi haline getirdiler. Bunun üzerine Avrupa'dan gelen beyazlar ülkeye yerleşerek madenleri işletmeye başladılar. Zimbabve'de sömürgeci toprak sahipleri sınıfı oluştu. 1923'te İngiliz emperyalistleri Zimbabve'yi Güney Rodezya adı altında kendi manda alanlarına dahil olduğunu ilan ettiler. Siyasi iktidar, ordu, polis, yasama yetkisi, adalet ve eğitim kurumları ve bütün ülke ekonomisi sömürgecilere geçti. 1930'daki toprak dağılımı kanunu ile emperyalist toprak yağması meşrulaştırıldı. Ülke topraklarının yüzde ellisinden çoğunu oluşturan, en verimli kesimler, şehirler, kanallar, yollar vb. sömürgecilerin mülkü olarak ilan edildi. Yerli halk geride kalan verimsiz topraklar üzerinde yaşamaya mecbur edildi. Siyah halk bu bölgeden dışarıya izinsiz çıkamıyordu.

İkinci Dünya Savaşından sonra, özellikle 1950-1960 yıllarında Afrika'da da bütün dünyada olduğu gibi gittikçe çöken İngiliz emperyalistleri Zimbabve'deki yönetimlerinde de değişiklik yapmaya, siyah halkın da katılacağı bir bağımlı devlet kurmaya karar verdiler. Ancak, Zimbabve'nin ırkçı beyaz yönetimi buna karşı çıktı. 1965 yılında beyaz azınlık yönetimi İngiltere'den "tek taraflı olarak" bağımsızlığını ilan etti.

Zimbabve halkı İngiliz sömürgecilerine karşı ilk silahlı mücadeleye 1896-1897 yıllarında girişti. Zimbabveliler bu savaşa "kurtuluş için ilk savaş", Çimurenga demektedirler. Bu ayaklanma sömürgeciler tarafından güçlükle bastırıldı.

Zimbabve'de kurtuluş için ilk siyasi örgütlenme 1919 yılında başladı. Ancak kurulan ilk örgüt legal bir mücadeleyi esas alıyordu. 1943 yılında bu örgütten ANC (Afrika Ulusal Kongresi) doğdu. Legal olarak mücadelesini sürdüren ANC 1959 yılında yasaklandı ve 500 den fazla üyesi hapse atıldı. Bunun üzerine, 1961 da Yoshua Nkomo, ZAPU (Zimbabve Afrika Halk Birliği) örgütünü kurdu. Ancak Nkomo'nun uzlaşmacı önderliği ZAPU içindeki bir muhalefetin ortaya çıkmasına yol açtı. Sonuçta ZAPU bölündü ve 1963 yılında Ndabaningi Sitole, ZANU (Zimbabve Afrika Ulusal Birliği) örgütünü kurdu.

ZANU ve ZAPU örgütleri 1964 yılından sonra ayrı ayrı gerilla savaşı örgütlemeye giriştiler. Ancak yaptıkları tek tek askeri eylemler, pek çok militanın ölmesine yol açmakla birlikte pek az etkili oldu. Bunun önemli bir nedeni bu iki örgütün daha çok birbirleriyle çatışma halinde bulunmaları ve güçlerini bölmeleriydi.

Sitole önderliğindeki ZANU, kuruluşundan itibaren silahlı mücadeleyi esas alıyordu. Zimbabve halkının mücadele isteğini doğru bir siyasi önderlik altında silahlı mücadeleye seferber etmeyi amaçlayan ZANU 28 Nisan 1966'da Sinoya savaşı ile kurtuluş savaşının başladığını ilan etti. Bu tarihten itibaren silahlı mücadelede başarılar kazanan ZANU Zimbabve halkının geniş desteğini kazandı.

1971 yılında yine ZAPU içinde çıkan bir bölünme sonucunda FROLIZI (Zimbabve Kurtuluş Cephesi) kuruldu. Öte yandan aynı yıl içinde İngiliz hükümetince Zimbabve'ye gönderilen Pearce Komisyonunun çalışmalarına karşı halkın hoşnutsuzluğunu ve protestosunu yansıtan "ulusal hayır" kampanyasına öncülük eden Papaz Muzoreva, ANC (Afrika Ulusal Birliği) örgütünü yeniden kurdu. Halkın geniş desteğine sahip olan bu örgütü ırkçı azınlık lideri Smith rejimi tanımak zorunda kaldı. ANC kısa zamanda komşu ülkelerin de desteğini aldı. Muzoreva 1974 Aralık ayında dört kurtuluş örgütünün Lusaka'da toplanarak birleşme kararı almasında başlıca rolü oynadı. Dört örgüt kendilerini dağıtarak ANC içinde birleştiler ve Muzoreva önderliğinde mücadeleye atıldılar.

1975 Ağustos'unda ANC Smit ile görüşmelere oturdu. Ancak, bu görüşmelerden bir sonuç alınamadı. ANC yöneticilerinden Muzoreva, Sitol ve Çikerama görüşmeleri kestiler ve silahlı mücadeleye devam kararı aldılar. Ancak Nkomo, Smit ile görüşmelere devam etmeye karar verdi. Üstelik Zimbabve'ye döner dönmez sahte bir kongre toplayan Nkomo kendisini ANC'ın başkanı ilan etti. Fakat Zimbabve halkı Nkomo'nun ANC'sini değil de, Muzoreva, Sitol ve Çikerama'nın başında bulunduğu ANC'yi desteklediğini Salisburi'de 30 000 kişilik bir gösteri yaparak ortaya koydu. Nkomo'nun önderliğindeki ZAPU ortak ANC cephesinden ayrıldı.

ANC içinde ortak mücadele vermelerine rağmen, ZANU örgütsel bağımsızlığını koruyarak kurtuluş mücadelesini sürdürmeye devam

lığa, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı kararlı bir mücadeleden yana olduğunu açıklayan ZANU, Zimbabve kurtuluş mücadelesinin esas gücünü meydana getirmektedir. Silahlı mücadelelerinin sonucunda ülkenin kuzeyinde geniş bir bölgeyi kurtarmış, buralarda yeni bir Zimbabve oluşturmaya girişmiştir. Kurtarılmış bölgelerde ve Mozambik'te !0 000 den fazla militanı eğitmektedir.

Buna karşılık ırkçı beyaz azınlık yönetimi Zimbabve halkının kurtuluş mücadelesine azgınca saldırmaktadır. 1976 yılının başlarından itibaren Smit rejimi, Zimbabve kurtuluş savaşçılarını barındırdıkları gerekçesiyle Mozambik ve diğer komşu ülkelerin egemenlik haklarını tanımamakta ve sınırları ihlal etmektedirler. Bu ise, diğer Afrika ülkelerinin tepkisine yol açmakta ve ırkçı faşist Smit rejimi gittikçe daha çok tecrit olmaktadır.

Zimbabve halkının Smit rejimine karşı silahlı mücadelesi güçlenmektedir. Afrika halklarının sömürgeciliğe, ırkçılığa, emperyalizme ve hegemonyacılığa karşı mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olan Zimbabve halkının silahlı mücadelesi diğer Afrika ülkelerinin ve Afrika Birliği Örgütü'nün desteğini kazanmıştır.

28 Nisan 1976 tarihinde Zimbabve halkının silahlı mücadeleye atılışının 10. yılı dolayısıyla yayınlanan bir bildiride, 1976 yılının ilk üç ayında girişilen 13 silahlı çatışma sonucunda 22 düşman askerinin öldürüldüğü, birçoğunun yaralandığı, 37 askeri aracın tahrip edildiği, 3 helikopterin düşürüldüğü ve birçok askeri malzemenin ele geçirildiği belirtilmektedir.

PAN AFRİKA KONGRESİ : "KENDİ GÜCÜMÜZE GÜVENİYORUZ"

Afrika'nın güneyinde siyah halkın kitle mücadelelerinin hızla geliştiği bir ülke de Azanya'dır. Azanya (Güney Afrika) 1800'lerde İngiliz emperyalistleri tarafından sömürgeleştirilmiştir. Çok zengin yeraltı zenginlikleri, özellikle altın, elmas vb, emperyalistler arasında bu ülkeye sahip olmak için sürekli mücadelelere yol açmıştır. Ancak, İkinci Dünya Savaşı sonlarına kadar Azanya İngiliz emperyalistlerinin hakimiyeti altında kalmıştır.

1913 Toprak Kanunu ile Azanya'nın ekilebilir arazisinin yüzde 87'si nüfusun yüzde 19'unu meydana getiren beyazlara verilmiş, siyah halk ise "anavatan" adı verilen verimsiz tecrit bölgelerinde yaşamaya mecbur edilmiştir. Siyah halk "anavatan" bölgelerinin dışına ancak beyazların işlettikleri madenlerde düşük ücretlerle çalışmak üzere çıkabilmektedir. Bunun için

Halklarının Yükseliyor

de, siyah halk pasaport taşımak zorundadır. Madenlerde çalışan siyah halkın barındırıldığı yerler tıpkı Nazilerin toplama kamplarını andırmaktadır. Siyah halkın oy kullanma ve seçilme hakkı yoktur.

Azanya halkı sömürgecilere karşı birçok defa ayaklanmasına rağmen, sömürgeci yönetimin ağır faşist baskıları karşısında gerilemek zorunda kalmıştır. Uzun bir dönem barışçı yollarla haklarını almak için mücadele eden Azanya halkı silahlı mücadelenin önemini Şarpvil katliamı ile kavradı. 1960 yılında ırkçı beyaz azınlık rejimi Azanya halkının barışçı bir gösterisine saldırarak silahsız halka ateş açmış ve 70 kişiyi öldürmüştü. Irkçı yönetim bu şekilde halkın mücadelesini bastırabileceğini hesap etmekteydi. Ancak siyah halkın mücadelesi 1970'lere gelindiğinde daha da yükseldi. İşçiler madenleri ve fabrikaları işgal etmeye, grevler yapmaya, gösteriler düzenlemeye başladılar. 1974 yılında polis terörüne rağmen, binlerce kişi Mozambik kurtuluş örgütü FRELİMO'yu desteklemek için gösteri yaptı. Mozambik'in bağımsızlığına kavuşması Azanya halkının mücadelesine önemli bir destek oldu. 1975 yılında Azanya da 195 grev yapıldı. Bu grevlerin birçoğunda işçiler fabrikaları işgal ettiler. Bütün baskılara rağmen siyah halk mücadeleye atılmakta ve ırkçı faşist yönetimin temellerini sallandırmaktadır.

Bütün dünyada gittikçe teçrit olan Vorster rejimi ise Azanya halkının en acil ve demokratik taleplerine dahi sırt çevirmekte ve halka azgınca saldırmaktadır. 1976 Haziran ayında Soveto kentinde Vorster rejiminin ırkçı baskılarını protesto eden öğrencilere polisin ateş açması sonucunda 150 kadar öğrenci ölmüştür. Öğrencilerin protesto gösterisine Afrikalı siyah halkın gittikleri okullarda Afrikaan dilinin (Hollanda asıllı beyazlar dili) kullanılmasının zorunlu kılınması yol açmıştı. Bu karara karşı öğrenciler derslere girmeyerek bir protesto yürüyüşü düzenlediler. Yürüyüşe saldıran polis karşısında Soveto halkını bulmuş, çatışma halkla faşist polis kuvvetleri arasında olmuştur.

Ağustos ayından itibaren Yuhannesburg ve diğer büyük şehirlerde Azanya halkı daha da kararlı bir şekilde mücadeleye girişmiştir. Mücadeleye katılanların sayısı hızla büyümüş, yüzbinleri bulmuştur. Soveto'da halk tren yolu ve caddelere barikatlar kurmuş. Haziran ayında tutuklananların serbest bırakılmalarını istemiştir. Polis kordonunu yaran göstericiler Yuhannesburg'a doğru yürüyüşe geçmişlerdir. Paniğe kapılan faşistler polis kuvvetlerini takviye ederek halka ateş açtırmışlardır. Silahsız olan göstericilerden 3'ü ölmüş, 18'i yaralanmıştır. Yuhannesburg'da düzenlenen gösterilerde ırkçı faşist Vorster rejimi protesto edilmiştir. Azanya halkının mücadelesi bütün baskılara rağmen ilerlemektedir.

Azanya halkının mücadelesi bugün PAC (Pan Afrika Kongresi) tarafından yönlendirilmektedir. PAC. Azanya halkının kurtuluşunun ancak kendi mücadelesinin bir ürünü olabileceğine inanmakta ve esas olarak kendi gücüne güvenerek silahlı mücadeleye girişmektedir. PAC' ın Vorster rejimine karşı giriştiği mücadele Afrika ülkelerinin olduğu kadar bütün dünya halklarının da desteğini görmektedir. PAC Angola'ya yapılan sosyal-emperyalist müdahaleyi de kınamakta ve bu konuda şunları belirtmektedir: "Azanya halkı kendisinin yerine herhangi bir başkasının mücadele etmesini istemiyor. Biz kendi kendimizin kurtarıcılarıyız. Biz ne herhangi bir diğer ülkenin askerlerinin varlığını istiyoruz. ne de süper devletlerden birinin askerlerini istiyoruz".

Öte yandan, Azanya halkının mücadelesini ülkeyi sosyal-emperyalistlerin tahakkümü altına sokmak için kontrol altına almak isteyen revizyonist GA'K'P' (Güney Afrika Komünist Partisi) kurtuluş hareketlerine sızmaya çalışmaktadır. Sosyal-emperyalizmin acentesi revizyonist parti siyah halkın mücadelesini ırk ayrımına karşı mücadele ile sınırlı tutmak istemektedir.

NAMİBYA HALKI REFORM ALDATMACALARINI KABUL ETMİYOR

Namibya çoğunluğu Bantu dilini konuşan Afrikalılardan oluşan 800 000 kişinin yaşadığı bir Güneybatı Afrika ülkesidir. 90 000 beyaz 15. yüzyıldan itibaren bu ülkeye yerleşmiştir. Namibya diğer Güney Afrika ülkeleri gibi elmas. altın, uranyum ve petrol bakımından zengindir. 15. yüzyıldan 18. yüzyıla kadar Namibya Portekiz, Hollanda ve İngiliz sömürgecileri tarafından istila edilmiştir. 1890 yılında Alman sömürgecileri ülkeyi işgal ettiler. 1915 yılında ise Güney Afrika yönetimi Müttefik Kuvvetleri Birleştirme adı altında Namibya'ya el attı. 1920'de Milletler Cemiyeti Güney Afrika yönetimine Namibya üzerinde manda hakkı tanıdı. Ancak 1966 Ekiminde Asya ve Afrika ülkelerinin talebi üzerine Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, Güney Afrika mandasının sona ermesini kararlaştırdı. Bu karardan sonra da Birleşmiş Milletler Güney Afrika' nın Namibya'yı kanunsuz olarak işgal altında tutmasını kınayan birçok karar almasına rağmen, Vorster yönetimi bu kararlara uymamaktadır.

1920 yılından bu yana Güney Afrika ırkçıları tarafından yönetilmekte olan Namibya'da da yerli siyah halk kendilerine ayrılan verimsiz topraklar üzerinde yaşamaya mecbur tutulmaktadır. Namibya'nın güneyinde daha çok Güney Afrikalı ve Alman sömürgeciler oturmaktadır. 62 milyon hektarlık ekilebilir arazinin 42 milyon hektarı sömürgeci beyazlara aittir.

Sömürgeci yönetime karşı ilk kitle mücadeleleri 1959 yılında başladı. Katatura'da (yersiz-yurtsuz anlamına gelmektedir), siyah halkı başka bölgelere nakletmek için çıkarılan kanuna karşı binlerce kişi gösteri yaptı. Polis silahsız halka ateş açtı ve 13 kişiyi öldürdü. 60 ka darını da yaraladı. Bu mücadele lerde daha sonraları kurulan SWA-PO'nun doğmasına yol açan OPO (Ovampo Halk Örgütü) önemli rol oynadı. OPO 1955 yılında kurulmuştu. SWAPO (Güneybatı Afrika Halk Örgütü) 1960 yılında kuruldu. Kuruluşunun hemen ardından silahlı mücadele için hazırlıklara girişen SWAPO daha çok Güney Afrika ırkçılarının askeri tesislerinin bulunduğu bölgeler olan Ovamboland. Kaprivi.

SWAPO Lideri SAM NUJOMA

Okavango ve Kaokoveld'de yoğun bir faaliyet göstermekte ve halkın desteğini sağlamaktadır. SWAPO. 26 Ağustos 1966 yılında ülkenin kuzeyindeki Omkulumbaş vadisinde bir Güney Afrika birliğine pusu kurarak 27 ırkçı faşist askeri imha etti. Böylece Namibya halkının kurtuluş mücadelesinde yeni bir sayfa açılmış oldu. Bunun üzerine faşistler "Killer Troops" (Ölüm Birlikleri) adını verdikleri cinayet şebekeleri kurdular. Diğer yandan da, siyah halkın yaşamaya mecbur bırakıldığı "anavatan"ların (homeland) otonom bölgeler olmalarını kararlaştırdılar. Böylece. "Bantustan" adı verilen, bu otonom bölgeler faşistlerin uşakları durumunda olan kabile reisleri nin yönetimine terkedildi.

Faşistlerin baskı tedbirleri Namibya halkının mücadelesini durduramamaktadır. 1967 yılından itibaren bütün Namibya'da silahlı mücadele daha da gelişmiştir. SWAPO'ya bağlı olarak kurulan PLAN (Namibya Halk Kurtuluş Ordusu) ırkçı faşist yönetime yöneltiği saldırılarında halkın geniş desteğine sahiptir. Şehirlerde de işçiler. öğrenciler ve bütün siyah halk faşist yönetimi ve Güney Afrika işgalcilerini protesto etmektedir.

Namibya yönetimi bu mücadelelere karşısında siyah halka oy hakkı tanıdığını ilan ederek durumu yatıştırmaya çalışmış fakat bunda başarılı olamamıştır. 1973 yılındaki seçimleri SWAPO boykot edince siyah halkın ancak yüzde 3'ü oy kullanmıştır. 1975 yılındaki seçimlerde ise. faşistler oy kullanmayan işçileri işten atmakla tehdit etmişler. buna rağmen büyük bir çoğunluk oy kullanmamıştır.

İKİ SÜPER DEVLET GÜNEY AFRİKA'DAN ELİNİZİ ÇEKİN

Afrika'nın siyah halklarının haklı mücadelesi bütün dünyada büyük bir desteğe sahiptir. Üçüncü Dünya ülkeleri ve dünya halkları Afrika'da sömürgeciliğin son temsilcileri olan İan Smith ve Vorster rejimlerini protesto etmekte. Afrika'daki kurtuluş mücadelelerine destek olmaktadırlar.

Öte yandan. bütün dünyada şiddetli bir hegemonya çatışmasına girişmiş bulunan iki süper devlet Afrika'da da halkların mücadelelerini ezmeye çalışmaktadır. Ancak gerek ABD emperyalistleri, gerekse Rus sosyal-emperyalistleri halkların haklı mücadelelerini doğrudan karşılarına almamakta. bunu sahte dostluk ve yardım maskeleriyle yürütmeye çalışmaktadırlar. Amerikan emperyalistleri ırkçı faşist rejimleri açıkça desteklediğini gizlemekte. hatta bu rejimleri desteklemediğini ilan etmekte, bu ülkelerde siyah halkın da yönetime katılması gerektiğini belirtmektedir. Kissinger'in bundan birkaç ay önce yaptığı gezi olsun. geçtiğimiz hafta içinde yapmış olduğu gezi olsun. ırkçı faşist yönetimlere ABD'nin bu kararını kabul ettirmeyi. böylece Afrika halklarının mücadelesini bir süre daha bastırabilmeyi ve kendi nüfuzunu koruyarak. öbür süper devleti engellemeyi amaçlıyordu. ABD emperyalistlerinin Afrika halklarının mücadelelerini desteklemeleri elbette söz konusu değildir. Amerikan emperyalistlerinin amacı nüfuzu altında bulundurdukları Afrika ülkelerindeki mücadeleleri siyah halka bazı tavizler verilmesi yoluyla geriletmektir. Ancak. ABD emperyalistlerin bütün dünyada olduğu gibi, Afrika'da da yıldızı sönmüştür. Güney Asya'dan sonra Güney Afrika'da da Amerikan emperyalizminin tarihin çöplüğüne atılacağı günler yakındır.

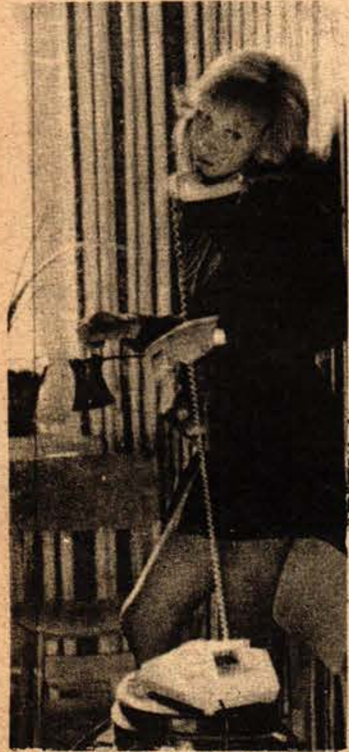
Fakat bütün bunların yanında, ABD emperyalistlerinin yenilgisinin yakın olması Rus sosyal-emperyalistlerinin iştahını daha da arttırmaktadır. Nitekim Angola'ya sosyal emperyalist müdahale bu konuda ilk işaret olmuş. "sosyalist" maskeli süper devlet şimdi de siyah halkın mücadelesinin yükseldiği Zimbabve, Azanya ve Namibya'ya el atmaya çalışmakta, buralardaki devrimci örgütlere sızmak ve denetim altına almak istemektedir. Bunun için sosyal-emperyalistler. halk kitlelerini bölmekte, kurtuluş örgütlerini birbirine düşürmekte ve faşist yönetimlerle ittifaklar yaparak halkın mücadelesinin önüne dikilmektedirler. Afrika halklarının kabile gelenekleri temeli üzerinde yaşamalarından faşist yönetimler kadar sosyal-emperyalistler de yararlanmaya çalışmakta ve halkları bölerek. mücadelelerini saptırmaktadırlar. Sosyal-emperyalistler kurtuluş örgütlerini denetim altına alabilmek için silah ve para "yardımı" gibi yollara başvurmakta, askeri danışmanlar göndererek kurtuluş örgütlerine sızmaktadırlar.

Afrika, Afrika halklarına aittir. Afrika halkları kaderlerini ellerine almaya kararlı ve azimlidirler. Son yıllarda yükselen mücadelelerinin önüne çıkan bütün engelleri aşarak kurtuluşa doğru ilerleyen Afrika halklarının haklı davası mutlaka başarıya ulaşacaktır.

Sosyal-Emperyalizmin Aynası:

İzmir Fuarındaki Sovyet Pavyonu

İzmir Fuarı'ndaki Sovyet Pavyonu, kapitalist Sovyet toplumunun bütün hastalıklarını, olanca yozlaşmasını ve sınıfsal çelişmelerini yansıtan bir vitrin gibidir. Sovyet revizyonistlerinin, esas olarak Türkiye'nin gerici ve işbirlikçi sınıflarına kendilerini reklam etmek amacıyla düzenledikleri bu pavyon, 1960'larda geçer akçe olan "Amerikan hayat tarzı"nı propaganda eden ABD pavyonlarının sadık bir kopyası gibidir. Sadece "Amerikan hayat tarzı"nın yerini şimdi "Sovyet hayat tarzı" almış olmaktadır, o kadar. Gerek Sovyet, gerekse Bulgar pavyonlarını ağzına kadar dolduran makyaj malzemesi, parfüm, kürk, moda, dürbünlü tüfek, hazır elbise, fotoğraf makinası ve buna benzer daha nice lüks tüketim maddesi sergilerini, başka ne ile açıklamak mümkündür? Yanda resmini gördüğünüz kadın kürkleri sergisinin önünde, bir Sovyet pavyon görevlisiyle konuştuk. Sorularımızı şu şekilde cevaplandırdı:

Sovyet Film Artisti Irina Mırochnıtchenko Evinde.. (Le Film Sovietique -Sayı 11' den alınmıştır.)

– Hanımefendi, bu kürkler çok güzel, acaba fiyatları ne kadar, söyler misiniz?

– Baştaki tilki kürk 1200 ruble (24 bin lira), ortadaki 1500 ruble (30 bin lira), soldaki vizon da, 3000 ruble (60 bin lira)...

– Bir ruble bizim paramızla ne kadardır?

– Bir ruble 20 türk lirasıdır.

– Peki bir işçinin aylık geliri ne kadardır?

– Bir işçinin aylık geliri ortalama 150 ruble (3 bin lira) kadardır.

– Peki, bu kürkleri herkes alabiliyor mu memleketinizde?

– Hayır, yalnız doktorlar, mühendisler filan alabiliyor. Zaten sizde de öyle değil mi?

– Evet öyle, zaten ülkelerimiz arasında ne fark var, değil mi?!..

Pavyon görevlisi hanım, ne kendi sözlerinde gizli itirafın, ne de bizim cevabımızdaki alayın farkında bile değil. Sathî Marksizm ve sosyalizm cilasının ardındaki ideolojik ve siyasî yozlaşma öylesine derinleşmiş ki, bu tip itiraflara adım başında rastlamak mümkün. Biraz ilerde, bir diğer pavyon yetkilisi, etrafındakilere şöyle diyor:

– Bizim ülkemizde herkes okuyor. Pek tabii, kim işçi olmak ister ki?

İster istemez söze karışıyoruz:

– Sizde işçi diktatörlüğü yok mu? Neden işçi olmak istenmesin?

Yukardaki sözleri sarfeden kadın yetkili çevresindeki kalabalık içindeki bir devrimci arkadaşa şöyle hitap ediyor:

– Seni tanıyorum; dört yıldır buraya gelip anarşi çıkarmaya çalışıyorsun, git buradan!

– Neden gideyim? Buradaki kitaplara bakıyorum.

– Defol pis Maocu, goşist!

– Hadi oradan, Brejnevist, sosyal - faşist sen de!

– Şimdi polis çağırıyorum gitmezsen!..

İşte böyle bunlar; daha ülkemize yeni yeni yerleşmeye başlarken şimdiden başımıza efendi kesiliyor, hakim sınıflar polisine sığınarak kimi nereden kovmaya kalkıyorlar. Bu konuşmanın geçtiği sırada, pavyonun kitap bölümünün önünde bulunuyoruz. Burada göstermelik olarak Marks, Engels ve Lenin'in kitapları mevcut, ama Stalin'in kitaplarına rastlamak mümkün değil. Bir yetkiliye soruyoruz:

– Neden Stalin'in kitapları yok?

Kaçamak cevap veriyor:

– Getirdiğimiz kitapları sizin hükümetiniz inceliyor, anlaşmalar var...

Anlaşılmaz bir şey bu: Türk hükümeti Marks, Engels ve Lenin'e izin veriyor da, Stalin'i sokmuyor. (!) Tekrar soruyoruz:

–İyi ama Kültür Anlaşmasına göre kitap yasağı yok ki...

– Benim memleketimde vardır. Hatta benim evimde Stalin'in bütün kitapları vardır. Müsaadenizle... diyerek hızla yanımızdan ayrılıyor. O ayrıldıktan sonra, bu sefer kitap bölümünün sorumlusu olan Alekseyev adındaki yetkiliye yöneliyoruz:

– Marks, Engels ve Lenin'in kitapları var ama neden Stalin'in kitaplarını koymadınız?

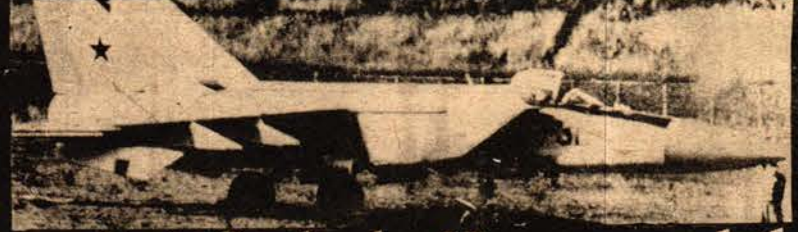
– Stalin popüler değil. Stalin'in hataları vardır. Lenin'in de hataları vardır. Atatürk'ün de hataları olduğu gibi. Lenin, Atatürk gibi bizde...

– Kruşçev'in hataları yok mu?

Bu sorumuza cevap vermeden yanımızdan ayrılmayı tercih ediyor. Sovyet pavyonunu, sosyal emperyalizm gerçeğini gözlerimizle görmüş olarak terkediyoruz.

İzmir'den Bir Devrimci

BİR MİG-25 JAPONYA'ya KAÇTI

Sosyal-Emperyalist Orduda Huzursuzluk

Geçtiğimiz hafta bir Sovyet Mig-25 uçağı pilotu tarafından Japonya'ya kaçırıldı. Pilotuna ABD tarafından iltica hakkı tanınan uçak Japonya'da uzmanlar tarafından incelenmeye başlandı.

Kaçırılan Mig-25 uçağı sosyal-emperyalistlerin saldırgan ve savaş kışkırtıcısı yüzlerini bir kere daha ortaya çıkardı. Mig-25 uçağı havadan havaya AA-6 füzeleri taşıyan, ses hızının 3,2 misli hızla (saatte takriben 3900 km.), 26 000 metre yükseklikte uçabilen bir avcı-keşif uçağıdır. Sosyal-emperyalistler ellerindeki en gelişmiş savaş uçağı olan Mig-25'ler aracılığıyla son yıllarda çeşitli ülkelerin semalarını ihlal ederek casusluk faaliyetleri sürdürüyorlar.

Revizyonistler Sovyetler Birliği'nin barışçı amaçlarla silahlandığını iddia ededursunlar, bütün dünya sosyal-emyeryalistlerin geliştirtiği silahların tamamen saldırıya yönelik silahlar olduğunu açıkça görmektedir. Uçak gemileri inşa etmenin ve kendi kıyılarının bulunmadığı açık denizlerde filolar bulundurmanın savunmayla ne ilgisi olabilir? Bu, düpedüz dünya halklarına bir tehdit ve bir dünya savaşına hazırlanmanın bir ifadesinden başka bir şey değildir.

Sosyal-emperyalistlerin Mig-25 uçağının kendilerine iade edilmesi için kopardıkları yaygara uçağın incelenmemesi için gösterdikleri çabalar saldırıya yönelik savaş teknolojilerinin öğrenilmesi korkusundan gelmektedir.

Mig-25 uçağının kaçırılması karşısında revizyonistler sanki dillerini yutmuşlardır. Rusya'daki sosyal-faşist terörü gizlemek için çeşitli bahaneler uydurmak konusunda pek hızlı olan revizyonist elebaşıları Mig-25 uçağını kaçıran pilotun "uyutulduğunu" ileri sürecek kadar saçmaladılar. Halbuki Mig-25 uçağının bir pilot tarafından kaçırılması Rusya'daki sosyal-faşist baskılar karşısında askeri görevli ve personel içinde de hoşnutsuzluk ve protestoların geliştiğinin bir kanıtıdır.

Öte yandan Sovyet Mig-25 uçağının, burjuva basınında yansıtıldığı biçimiyle, "altedilemez" bir savaş uçağı olduğu propagandası yapıldı. Sosyal-emperyalistlerin de işine gelen bu propaganda halkların gözünü korkutmak ve emperyalizme teslimiyet eğiliminin yayılmasına hizmet etmektedir. Fakat, dünya halklarının devrimci mücadelesini bir kaç yeni silah önleyebilir mi? Nükleer silahların ortaya çıkması ile artık kurtuluş mücadelelerinin başarıya ulaşamayacağını öne sürenler 1945'lerden bu yana birçok ülkenin bağımsızlığını kazandığını ve birçok ülkede halk iktidarlarının kurulduğunu inkar edebilirler mi? Tayin edici olan silahlar değil halkların mücadelesidir. Sosyal-emperyalistleri, geliştirdikleri yeni silahlar yıkılmaktan kurtaramayacaktır.